

Curierul Adventist

Organ al Cultului Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

„Iată semnul după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc
înfășat în scutece și culcat într-o iesle.” Luca 2, 12

„Cred... și întru Duhul Sfânt, Duhul de viață Făcătorul, care din Tatăl porcede, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, Care a grăit prin proroci”.

Ne găsim și aici pe un pământ sfânt și se cuvine să ne scoatem încălțămintele părerilor noastre. Învățătura despre Dumnezeu Duhul Sfânt, este fundamentală în creștinism ca și aceea despre Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. Treimea divină este cauza tuturor lucrurilor, cele văzute și a celor nevăzute, și tot ea este într-o unitate desăvârșită și acțiune unită autoarea și săvârșitoarea mântuirii noastre.

Credința în Duhul Sfânt se întemeiază pe fapte solide și pe adevăruri veșnice, descoperite prin bunătațea și dragostea Tatălui nostru și a Fratelui nostru mai mare.

În mărturisirea de credință a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua

a Șaptea se declară că noi „credem... și în Duhul Sfânt, a treia Persoană a Dumnezeirii, care convinge sufletele de păcat, le face să se nască din nou și le descoperă

CRED!...

(V)

Considerații pe marginea Simbolului
Credinței

tot adevărul. El este Acela care conduce Biserica Domnului și în timpul de față”.

Cu privire la existența din veșnicie a Duhului Sfânt putem afirma

cu toată încrederea că împreună cu Tatăl și cu Fiul, obirșia Lui se suie pînă în zilele veșniciei. Prezența Lui la creațiune ca realizator al planurilor divine, plutind creator deasupra apelor, a haosului, realizează ordinea și favorizează venirea la existență a operei Sfintei Treimi, o lume nouă. Creațiunea, așa cum este ea prezentată în cartea Genezei, și așa cum se oferă ea privirilor noastre, este lucrarea Dumnezeirii, la care Duhul Sfânt a fost prezent (Gen. 1,2).

Duhul lui Dumnezeu care S-a luptat cu generația antedeluviiană, S-a retras la închiderea harului pentru acea generație. Duhul Sfânt, în ciuda lipsei de rapoarte în V. Testament este prezent și lucrează mai ales prin gâșul prorocilor, glas care a fost recunoscut ca fiind gla-

(continuare în pag. a 2-a)

*Iubiți frați și stimate surori,
Scumpi frați conlucrători,*

Iată-ne iarăși sosiți la vadul timpului, obligați a ne socoti pasagera noastră viață în unități arbitrare de timp, ce pun amprenta pe... natura trecătoare a ființei noastre.

Timpul...! Cine poate înțelege oare acest element al veșniciei, ce se cuprinde și se confundă cu veșnicia? Căci timpul este locul unde și când se întâmplă ceva. Timpul este perioada dintre două evenimente, este punctul focal ce s-a stabilit de Cineva din afara timpului.

Timpul este momentul împăcării, este elementul în care se făurește un destin. Este clinchetul ritmat al castanietelor. Timpul este percepția abstractă a mînții și este măsura întîlnirii noastre cu Dumnezeu.

De la bătăile ritmice ale inimii și pînă la randevuul stelelor pe firmamentul necuprins al cerului, timpul este o lege ce guvernează viața noastră pasageră. Căci ce altceva poate fi timpul dacă nu ritmul vieții ce pulsează în Univers?

Viața este de la Dumnezeu, care a dat-o și care o susține, și fiecare bătaie a inimii ce măsoară timpul diasporei noastre pămîntene este un prilej de a ne întîlni cu Dumnezeu.

Fiecare răsărit și apus de soare, fiecare anotimp, mersul astrelor, al sistemelor solare, cu programul lor riguros, exact, toate ne vorbesc despre Dumnezeu, despre ireversibilul timp al opțiunilor noastre cu implicații veșnice.

Timpul — este ocazia mîntuirii noastre, chemarea ce s-a făcut auzită acum aproape două mii de ani pe colinele Betleemului: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“ (Luca 2,14).

„O, dacă astăzi familia omenească ar putea recunoaște imnul acesta! Declarația făcută atunci, imnul cîntat atunci, vor crește pînă la încheierea vremii și vor răsuna pînă la marginile pămîntului“.

Și cîtă nevoie are omenirea astăzi de binecuvîntarea păcii în inimile fiecăruia dintre miliardele ei, cîtă nevoie de pace între națiuni și cîtă nevoie de pace în sufletele noastre!

„Cerul și pămîntul nu sînt astăzi mai departe unul de altul decît atunci cînd păstorii ascultau cîntecul îngerilor. Omenirea este încă tot așa de mult obiectul grijii cerului, ca și atunci cînd oamenii simpli, cu ocupații obișnuite, au întîlnit îngeri în miezul zilei și au vorbit cu solii cerești... Cerul poate fi foarte aproape de noi pe drumurile obișnuite ale vieții“.

Făcînd o breșă în scurgerea implacabilă și nefastă a experienței păcatului din istoria Terrei noastre, Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a devenit în ieslea din Betleemul Iudeii Fiul omului, pentru ca, urmînd legile dezvoltării naturii umane, să înfrîngă pretenția de lege a păcatului, trăind fără să ajungă robul păcatului, biruînd și aducînd cu Sine biruința asupra păcatului și a morții.

Astăzi, cînd la sfîrșit de an creștinătatea își unește glasul cu corul îngerilor, al cîntului păcii de pe dealurile Betleemului, să nu uităm că Fruncul din ieslea Betleemului — Dumnezeu, Logosul intrupat — ne-a dat un exemplu de iubire neegoistă. El a trăit pentru a face pe alții fericiți. A venit pentru a împărți bucata Lui de piine cu miile de oameni ce duceau lipsă. Și-n mîna Lui puțînul devenea abundență. Cîte zeci de mii de suflete inocente nu stau cu mîinile întinse ca să poată primi „hrana cea de toate zilele“, și cîte zeci de mii de oameni nu mor zilnic din cauza lipsei ei!

Dincolo de cîntecele bucuriei și de licărul luminilor aprinse cu venerație și nădejde, se aude glasul chemării divine: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“. Pace, hrană și odihnă — iată elemente ale fericirii umane, desăvîrșite în și prin Acela care este izvorul lor, Domnul Isus Hristos. Pentru realizarea acestui deziderat, Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu, ca în felul acesta cărarea vieții să poată fi făcută sigură pentru oricine crede în El. Aici este iubirea insondabilă a cerului, prilejul ce ni se oferă de a uni glasurile noastre cu cîntarea cerului... pace, pace pe pămînt și pace în inimile și sufletele celor făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Și-ntre oameni bună învoire! „Minunează-te, cerule, și rămiî increment, pămîntule!“.

În adevăr, timpul... este ocazia mîntuirii noastre. Este chemarea ce ni se adresează de a fi în lumea în care trăim elemente ale armoniei, lumini ale veșniciei pe cărările vieții și călăuze spre binele prezent și veșnic al tuturor.

„Cînd iubirea lui Isus Hristos este păstrată ca ceva scump în inimă, asemenea mirosului unui parfum plăcut, ea nu va putea fi ascunsă. Influența ei sfîntă va fi simțită de toți aceia cu care venim în contact. Spiritul Domnului Hristos în inimă este asemenea unui izvor în desert, curgînd ca să învieze totul, făcînd pe cei ce sînt gata să p'ară doritori să bea din apa vieții. Iubirea lui Hristos se va manifesta în dorința de a lucra așa cum a lucrat El, pentru binecuvîntarea și înălțarea omenirii. Ea ne va face să avem iubire, bunătate și simpatie față de toate ființele create de cerescul nostru Tată“.

Da, astăzi, cînd poposînd la vadul timpului sîntem gata să trecem dincolo, în noul an, spre a sta în fața noilor chemări și îndatoriri ale vieții și menirii noastre, să nu uităm că stăm în fața ireversibilului moment al opțiunilor noastre, cu implicații veșnice. De aceea, să spunem și noi împreună cu marele apostol Petru: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veștince. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfîntul lui Dumnezeu“ (Ioan 6,67-69).

Anii tinereții Republicii noastre se succed nestăvilii și impetuos. Deși încă tânără la vârsta celor 37 de ani ai ei este neîndoișof faptul că avem o țară liberă, prosperă și fericită.

Cum aș putea face sau cum am putea face — cu ocazia acestei aniversări — un portret al țării noastre, pentru a-i vedea mai bine frumusețea, rodnicia, bunătatea, bucuria? Cum să faci portretul sufletului tău, al sufletului nostru? Căci țara nu este altceva decît imaginea plenară a noastră. Ea este bătătura casei, cîntecul de leagăn; ea este zbor de săgeată, strigătul libertății. Rotundă ca o lacrimă de bucurie, ca o cunună de mire, ca o piine din grîu nou pe care o frămîntă miinile a peste 22 milioane de pămînteni. Țara este focul sacru din vatra străbună la care ne-am încălzit de milenii, este culmea cea mai înaltă a Carpaților de la altitudinea cărora se vîd holdele nesfirșite, armonia de nespas a apelor ce unduiesc către Marea cea Mare...

Privești și ți-ar părea că nu este decît un vis, dar din virful celor 37 de ani, vezi constata că realizările acestor ani au devenit niște realități cotidiane cu care ne-am obișnuit atît de mult de parcă ne-am născut în ele. Un vast șantier a devenit țara și este astfel la anii ei. Orașe și sate, cîmpii, dealuri și munți sînt cuprinse în schele acestui șantier uriaș în care constructorii, oamenii noi ai țării, aleargă cu mistria adoma furnicilor neobosite, zi și noapte fără tihnă și odihnă. Aici și acum făuritorii de țară nouă au înălțat platforme industriale la Galați, Cluj-Napoca, Iași, Pitești, Turnu Măgurele, Craiova, Mîdia-Năvodari și multe altele prin care metalul curge spre a deveni un braț de fier, chimia combină neconținut în rețorele molecule spre a deveni cununa neamului nostru, în care însăși pămîntul este

prelucrat spre a se scoate din el tot aurul galben, negru, verde.

Magistralele drumurilor ei, arterele prin care pulsează seva proaspătă a națiunii, sînt adevărate măreții ce străbat țara în lungul și latul ei: Transfăgărășanul, autostrada București-Pitești, magistrala albastră a canalului Dunăre-Marea Neagră și multe altele. Apoi, constelația fără de sfîrșit a pragurilor de lumină de la Bicaz, Vidraru, Porțile

viața unui popor, de bunăstarea lui. Sînt în același timp rezultate ce o obligă la victorii și mai mari, mai semnificative, pe măsura puterii și inteligenței creatoare a poporului român.

„Succesele remarcabile, spunea excelența sa domnul Nicolae Ceaușescu, pe care le-am obținut în dezvoltarea forțelor de producție, în construirea unei economii moderne, în creșterea avuției naționale, a pa-

ANIVERSAREA REPUBLICII

de Fier I și II, cele de pe Olt, Someș, Bistrița, Sebes, Lotru, o adevărată salbă înstelată fără de sfîrșit ce dă strălucire și incandescență celor 37 de ani ce au materializat neconținut inteligența și spiritul creativității românești.

Numai în ultimele două decenii în toată țara s-au construit peste 3,1 milioane de locuințe, apreciindu-se că în anii ei de libertate și progres, mai bine de 80 la sută din locuitorii țării s-au mutat în locuințe noi. Omul, este beneficiarul propriei sale munci. Pretutindeni au prins să se contureze centrele civice, comunale, iar elementele vieții urbane au pătruns puternic și la sate.

Iată și cifre cu o deosebită semnificație: Productivitatea muncii pe o persoană în industrie, a crescut de zece ori în 1982 față de anul 1950. Față de anul 1938, considerat ca fiind anul cel mai prosper al perioadei antebelice, producția industrială a crescut de 54 ori, iar investițiile de 40 de ori, adică țara a avut posibilitatea să investească în dezvoltarea sa economico-socială fonduri financiare de 40 de ori mai mari. Venitul național este astăzi de 16 ori mai mare. De la 1,311 mil. în 1938, numărul personalului muncitor a crescut la 7,533 mil. în anul pe care îl încheiem. În anul 1938, existau în agricultura românească 4049 tractoare, o prezentă mai mult simbolică, dar numai în anul trecut ieșeau de pe benzile de montaj ale marilor noastre întreprinderi de profil nu mai puțin de 80.000 tractoare. Dacă media anuală a producției de cereale boabe era, între anii 1934—1938 de 8,015 mil. tone, anul trecut țara recolta din agricultură aproape 22,5 mil. tone. Cert este că țara s-a dezvoltat într-un an cît odinioară în decenii de-a rîndul, aceasta, pentru că și zestrea sa industrială a crescut văzînd cu ochii. Ea depășea încă de anul trecut valoarea de două mii de miliarde lei.

Toate acestea sînt cifre care vorbesc cu deplin temei de munca și

friei noastre, realizările dobîndite în dezvoltarea bazei tehnico-materiale, au transformat România, într-o perioadă istorică scurtă, într-un stat industrial-agrar cu o industrie modernă în conținut dezvoltare și cu o agricultură în plin progres de dezvoltare și modernizare, cu un nivel de civilizație materială și spirituală tot mai ridicat.

Implinirea celor 37 de trepte-magistrale pe care cu satisfacție și multumire le privim astăzi, au fost posibile aici în vatra strămoșească a Carpaților pînă la Dunăre, dat fiind receptivitatea omului nou format în acești ani cît și datorită faptului că noi românii sîntem oameni barnici, iubitori ai muncii, înțelegerii și păcii. Admirate dar, sînt în lungul și-n latul lumii inițiativele de pace ale României, cu ecou prelung și durabil ce nu poate fi neglijat. Astfel, la proclamarea Republicii, România întretinea relații diplomatice doar cu 25 de state. Astăzi, ca o expresie a unei largi deschideri internaționale, Republica Socialistă România, întretine raporturi diplomatice cu 139 de state, iar în domeniul schimburilor economice și comerciale, cu un număr de 150 țări de pe toate continentele.

Numai din anul 1965 pînă în prezent în scopul unui larg dialog internațional și dintr-o preocupare constantă pentru promovarea păcii și înțelegerii între popoare — președintele țării noastre a efectuat 193 vizite în țări situate pe toate continentele. Tot în aceeași perioadă au avut loc un număr de 121 întîlniri la nivel înalt în România. Cu prilejul vizitelor efectuate peste hotare sau a celor întreprinse în țara noastră de șefi de state au fost încheiate un număr de 21 tratate de prietenie, colaborare și asistență mutuală sau de prietenie și cooperare, 107 declarații comune și au fost semnate peste 250 comunicate comune.

(continuare în pag. a 4-a)

DIN CUPRINS:

- Credc.1
- Pagina președintelui . .c.2
- Aniversarea Republicii . 1
- Desăvîrșirea — este ea oare posibilă? (XIX) . 5
- Atitudinea Domnului Isus față de Sabat 6
- Caracterul slujitorilor Evangheliei 9
- Întîlnirea cu pastorii . 11
- Acustica în arhitectura adventă 11
- Din viața bisericii . . 12
- Epistola către Evrei . 13
- Adunările Generale Elective ale Conferințelor . 17
- Noi pastori întăriți prin binecuvîntare 20
- Sfîrșit de cale . . .c.4

CRED!...

(urmărire din cop. 1)

sul lui Dumnezeu. Evanghelistul V. Testament — Isaia, în proorocia cu privire la Mesia, amintește în câteva rânduri lucrarea Duhului Sfânt. De pildă Isaia 11,2: „Duhul Domnului Se va odihni peste El (peste Vlăstar, vers. 1), duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul“. Sau în cap. 42,1: „Iată, Robul Meu... am pus Duhul Meu peste El“... Aceeași idee mesianică este prezentată și în cap. 61,1: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine“, declarație cu care Domnul Hristos S-a identificat și care este relatată de Evanghelistul Luca în cap. 4,18.

Noul Testament, odată cu descoperirea deplină a lui Dumnezeu în Fiul Său, aduce cu Fiul și plinătatea luminii privitoare la Duhul Sfânt. Însuși Domnul Hristos, ține să dea cea mai însemnată asigurare ucenicilor prin cuvintele pe care Evanghelistul Ioan le redă în cap. 14,16-17:

„Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mingieter care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul Adevărului pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi“.

Învățătura despre Duhul Sfânt, cea de a treia Persoană a Dumnezeirii este în sensul cel mai înalt un adevăr mintuitor și practic. În original, în Biblie, pentru duh se folosesc expresiile ruah în l. ebraică și pneuma în l. greacă, cuvinte care înseamnă suflare, vânt, spirit. Sensul multiplu al acestor două cuvinte a constituit o oarecare greutate în înțelegere. Faptul este normal deoarece, Duhul nefiind o persoană corporală, nu are asemănare, și pentru a-L defini, trebuie să se ia o realitate de pe pământ. Și mișcarea vântului, suflarea, a constituit realitatea cea mai potrivită, redând existența, energia, mișcarea și invizibilitatea. După cum Dumnezeu Fiul este numit Cuvântul (Logos) tot astfel a treia persoană a Divinității este denumită vântul, suflarea (pneuma).

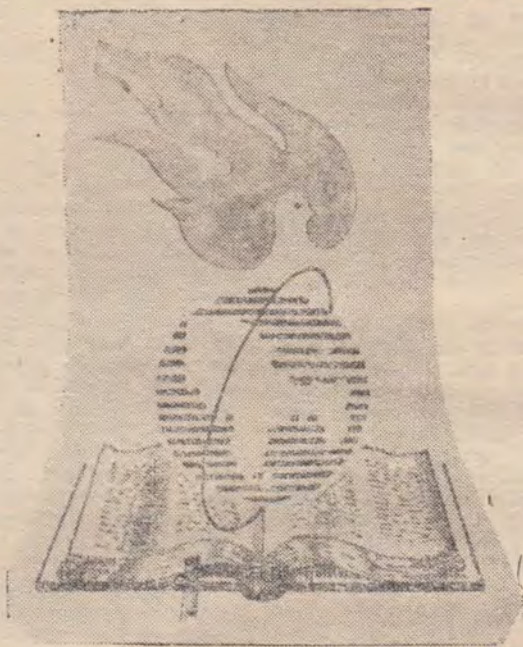
Că Duhul Sfânt este o persoană, o personalitate, o dovedește faptul că în legătură cu El se folosește pronumele personal masculin. Numai unei persoane i se poate aplica acest pronume. Evanghelistul Ioan în cap. 15,26 redă cuvintele Mintuitorului care spune despre Duhul Sfânt: „El va mărturisi despre Mine“.

În limba greacă El primește numele atributiv al unor persoane:

Mingieterul, Călăuzitorul, Avocatul, Paracletul, Învățătorul. Ioan 15,14.16

Este prezentat ca având atributele esențiale ale unei persoane — voința (1 Cor. 12,11); cunoașterea (1 Cor. 2,10-11); bunătatea (Neemia 9,20); vorbirea (1 Cor. 2,13); dragostea (Rom. 15,30).

În relațiile cu oamenii Duhul Sfânt a fost tratat ca o persoană. El poate fi invocat (Ezech. 37,9); oamenii L-au mințit (Fapte 5,3); L-au ispitit (Fapte 5,9), I s-au împotrivit (Fapte 7,51); L-au întristat (Efes. 4,30); L-au bălăcorit (Evr. 10,29), au păcătuit împotriva Lui (Mat. 12,31).

În binecuvântarea apostolică, și în trimiterea ucenicilor la predicarea Evangheliei, Duhul Sfânt este prezentat ca o a treia persoană divină lângă celelalte două persoane ale Dumnezeirii (2 Cor. 13,14; Mat. 28,19).

Este descris ca îndeplinind o misiune specifică și urmărind îndeplinirea unui plan (1 Petru 1,11.12).

Duhul Sfânt împărtășește daruri spirituale, nu ca o putere sau ca o influență, ci ca o persoană (1 Cor. 12,4.11). El îl asistă pe credincios în rugăciune, în închinare (Rom. 8,14-15.26). El înlocuiește pe Domnul Hristos, Marele Mingieter, ca un „alt Mingieter“ ca persoană divină în locul altei persoane divine.

Evanghelistul Matei în cap. 12,31-32 ne redă afirmația cutremurătoare a Domnului Hristos când spune: „Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului va fi iertat, dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta și nici în cel viitor“.

Păcatul împotriva Duhului Sfânt n-ar fi fost mai grav decât acela să-

virșit împotriva Tatălui și a Fiului dacă Duhul n-ar fi o persoană. Dar caracterul reprobabil al păcatului contra Duhului Sfânt se explică prin faptul că fiecare din cele trei persoane îndeplinește un rol în lucrarea mântuirii. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au pregătit-o, au adus-o la îndeplinire prin Domnul Isus Hristos, iar Duhul Sfânt lucrează asupra inimilor oamenilor pentru primirea ei.

Este deosebit de valoroasă declarația inspirată pe care o avem redată în cartea Evangheliismul p. 616 și care glăsuiește: „Duhul Sfânt este

o persoană pentru că El mărturisește împreună cu Duhul nostru că sintem copii ai lui Dumnezeu. Cînd este depusă această mărturie, ea poartă în sine propria ei dovadă. Într-un astfel de timp noi credem că sintem copii ai lui Dumnezeu“.

Inspirația Spiritului Profeției confirmă mai departe acest adevăr cînd spune: „Duhul Sfânt este reprezentantul lui Hristos, dar fără trup omenes și independent de acesta“. H.L.L. 655.

Odată recunoscută personalitatea Duhului Sfânt, nu poți decît să-L recunoști ca Dumnezeu. O personalitate ca El nu poate fi altceva decît Dumnezeu. Duhul Sfânt face parte din Sfînta Treime. El poartă nume divine — „Duhul Meu“ (Gen. 6,3), „Duhul lui Dumnezeu“ (Gen. 1,2), „Duhul Domnului“ (Is. 11,2), „Duhul lui Hristos, al lui Isus (Fapte 16,7); 1 Petru 1,11; Rom. 8,9; Gal. 4,6). El prezintă atribute divine, aceleași ca și ale Tatălui și ale Fiului — atotștiință (1 Cor. 1,10-11), omniprezență (Ps. 139,7), Atotputernicie (Zah. 4,6). El este viața (Rom. 8,2), adevărul (Ioan 16,13), iubirea (Rom. 15,30), sfințenia (Efes. 4,30), înțelepciunea (2 Tim. 1,7), veșnicia (Evr. 9,1.16).

Sfânta Scriptură ne vorbește despre Duhul Sfânt ca și despre Dumnezeu (Fapte 5,3-4). În 1 Cor. 3,16 și 12,4-6, sfântul apostol Pavel prezintă pe Dumnezeu și pe Duhul Sfânt într-o relație de reciprocitate. Îl mai cunoaștem ca participant la lucrările cele mari ale lui Dumnezeu. La creațiune (Gen. 1,2) când Se mișca pe deasupra apelor; în nașterea din nou (Ioan 3,8; Tit. 3,5). Duhul Sfânt este principiul care dă viață lumii. Fără El lumea s-ar întoarce în neant. Duhul a participat nu numai la crearea lumii.

La convertire, Duhul are rolul determinant (Ioan 16,8); în învierea din morți, „Duhul Celui care a înviat pe Hristos, va învia și trupurile voastre muritoare” (Rom. 8,11).

Duhul Sfânt este Dumnezeu în noi, desăvârșind lucrarea Mintuito- rului care a fost Emanuel, Dumne- zeu cu noi, fiind activ în sfântirea noastră totală (1 Cor. 3,16; 6,19; 1 Petru 1,2).

Fiind persoană divină este în drept să primească închinarea noastră. Când ne închinăm Tatălui, în această închinare cuprindem deopotrivă și pe Fiul și pe Duhul Sfânt. Închinarea și adorarea noastră este în felul acesta îndreptată către Sfânta Treime și este condusă de Duhul Sfânt. Nici o manifestare de închinare sau de rugăciune nu ar putea fi făcută fără Duhul Sfânt, așa cum pe drept afirmă sfântul apostol Pavel în 1 Cor. 12,3.

Duhul Sfânt Se manifestă în mod diferit de celelalte Persoane ale Dumnezeirii. Datorită faptului că nu S-a întrupat, nu putem avea nici o analogie. De aceea manifestările Sale ar fi cu neputință de sesizate și de înțeles, dacă nu s-ar descoperi în acele asemănări și reprezentări ca niște care urmează:

1. Suflarea sau vântul.

Această imagine ne conferă adevăruri importante ca acestea:

— Lucrarea Duhului Sfânt este independentă de oameni. (Ioan 3,8) „Vântul suflă încotro vrea”.

— Manifestarea Lui este plină de putere (1 Imp. 19,11) „vânt tare și puternic”.

— Dă ajutor pentru despărțirea de păcat. (Ezech. 8,3) „Duhul m-a răpît”.

2. Porumbelul

Reprezentarea aceasta arată că Duhul Sfânt este aducător de bine. (Mat. 10,16) „Fără răutate ca porumbelii”.

— El este purtătorul ideii universalității mintuirii.

— Este purtătorul păcii și reprezentantul nevinovăției.

3. Apa

Produce rodirea (Ps. 1,3) „dom sădit lângă un izvor de apă care își dă rodul la vremea lui”.

— Face curățire (Evr. 10,22) „să ne apropiem... cu trupul spălat cu apă curată”.

— Aduce viața și potolește setea (Ps. 46,4) „Un riu ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu”. „Voi face să izvorască riuri pe dealuri (Is. 41,17-18).

— Este din belșug și în dar — „apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țîșni în viața veșnică (Ioan 4,14).

4. Focul

La Cincizecime Duhul Sfânt S-a manifestat vizibil prin limbi de foc (Fapte 2,3). Ioan Botezătorul a predicat despre botezul cu foc (Mat. 3,11). Focul alungă întunericul cu lumina lui, încălzește, aduce viață (Ps. 78,14), focul curățește (Is. 6,5-7; Luca 3,2-3).

5. Uleiul

În Noul Testament acest simbol este aplicat în mod lămurit Duhului Sfânt. Astfel în Luca 4,18 Domnul Hristos declară: „Duhul Domnului este peste Mine pentru că M-a uns”. În Faptele Apostolilor 10,31, apostolul Petru prezintă pe Domnul Său afirmând că „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus”.

Această prefigurare conferă următoarele realități:

a. Consacrarea (Is. 61,1).

b. Mingiietoria sau alinarea suferințelor (Is. 61,3).

c. Vindecarea. (Apoc. 3,18; Iacob 5,14-15).

d. Iluminarea cu privire la Cuvîntul lui Dumnezeu. (1 Ioan 2,20,27).

6. Sigiliul, pecetea.

Sigiliul este autentificarea sau legalizarea unui document. Primirea Duhului Sfânt pecetluiește consacrarea și sfântirea (Ezech. 4,30). Sigiliul certifică apartenența, după primirea Duhului (Efes. 1,13).

7. Arvuna

Această imagine descoperă că întregul, plinătatea este mult mai mult decît arvuna. Bindecuvîntările depline din locurile cerești sînt asigurate celui credincios printr-o arvună a Duhului care este pregustarea răscumpărării și moștenirii noastre depline (Efes. 1,3,13-14). Cei care au primit arvuna au garanția că vor primi și întregul (2 Cor. 1,22).

Toate acestea sînt reprezentări la nivelul omenesc pentru a ne face să înțelegem cît ne ajută mintea noastră mărginită, și să cuprindem în limitele înțelepciunii noastre personalitatea și lucrarea celei de a treia persoane a Dumnezeirii. Felul cum lucrează Duhul pe căile minunate ale Sale, oglindește dragostea, înțelegerea și sprijinul pe care ni le dă, manifestîndu-Se plin de har mintuito- r.

Doctrina despre personalitatea Duhului Sfânt este de cea mai mare importanță din punctul de vedere al închinării. Dacă Duhul Sfânt este o persoană divină, vrednică să primească adorarea, credința și dragos-

tea noastră, iar noi nu știm și nu-L recunoaștem ca atare, atunci jefuim o Ființă divină de adorarea, dragostea și încrederea pe care o merită.

Domnul nostru Isus Hristos, aproape de evenimentele finale ale vieții sale pămîntești, a prezentat și a recomandat ucenicilor această persoană măreață care avea să vină să îndeplinească rolul de înlocuitor, de vicar al Domnului Hristos pe pămînt, de la înălțarea Sa și pînă la sfîrșitul veacului. Cuvinte ca acestea: „Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mingiietor care să rămînă cu voi în veac” (Ioan 14,16). „Cînd va veni Mingiietorul pe care-L voi trimite de la Tatăl adică Duhul adevărului care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine” (Ioan 15,26). „Cînd va veni Mingiietorul Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul. El va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16,13-14), urma să aducă siguranță, încredere, statornicie și viziune acestor oameni care aveau să rămînă fără Isus personal între ei.

Duhul Sfânt trebuia să ia de la Fiul nu originea ci învățătura spre a o continua în scopul sfîntirii oamenilor. Domnul Hristos a vorbit despre Duhul ca despre o persoană existentă. El i-a asigurat că pe lingă adevărurile pe care le-a spus sfinților apostoli mai sînt și multe altele care nu le-a declarat deslușit pentru că nu le puteau pricepe atunci. Cînd va veni Duhul Adevărului pe care L-a promis Acela va continua opera Sa, inspirînd și sfîntînd pe oameni, asistînd și învățînd pe ucenici tot adevărul. Adevărul pe care-l va propovădui Duhul Sfânt, nu este unul nou, deosebit de acela pe care l-a propovăduit Domnul nu este o învățătură nouă, deoarece El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi ce I s-a spus. El nu este trimis să completeze învățătura Domnului, ci numai să o explice. El nu va învăța altfel și altceva decît a învățat Domnul. Nu va înmulți, ci numai va lămuri ceea ce a învățat Fiul. Căci „va lua din ce este al Meu”, înseamnă că va lua învățătura Fiului și va continua să o propovăduiască pe aceasta. El va face pe oameni să înțeleagă revelația adusă de Fiul în lume. El ne va ajuta să înțelegem pe Isus Hristos, să-L cunoaștem și să stăm în comuniune cu El.

Învățătura Domnului însă nu este a Sa, ci a Tatălui care L-a trimis, de aceea sfinții apostoli trebuie să știe că ceea ce va propovădui Duhul Sfânt este învățătura dumnezeiască. „Tot ce are Tatăl este al Meu” a susținut Domnul Hristos. Deci învățătura pe care a propovăduit-o Fiul este de la Tatăl și astfel tot de la Tatăl este și aceea pe care o va propovădui Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt, fiind Dumnezeu, are această învățătură din veci, după cum din veci o are și Fiul. Deci Domnul nu vrea să spună că Duhul

Sfint va primi o învățătură pe care n-a avut-o mai înainte, ci vrea să spună numai atât că venind Fiul pe pământ a descoperit oamenilor învățătura Tatălui, o învățătură dumnezeiască, și această învățătură a lăsat-o Duhului Sfint spre a o răspîndi mai departe pentru mîntuirea oamenilor.

Rătăcirile și excesele lamentabile ale misticismului nu trebuie să ne facă să neglijăm un adevăr atât de important. Duhul care a inspirat pe profeți și pe apostoli, își face auzit glasul în sanctuarul fiecărei conștiințe creștine. Acest glas este auzit mai mult sau mai puțin lămurit, după starea spirituală a fiecăruia. Păcatul ne pune în imposibilitate de a discerne lămurit soliile Duhului. Pasiunile care tulbură judecata ne fac deseori să socotim îndemnulurile firii ca și cînd ar fi glasul Duhului.

De asemenea trebuie să avem cea mai mare prudență și totodată să avem grijă să ne verificăm inspirațiile după învățătura Scripturii. Dumnezeu nu Se contrazice niciodată. Dacă El vorbește prin noi, atunci nu va spune nimic care să nu fie în desăvîrșită armonie cu Cuvîntul Său scris, regula noastră de neschimbat. Este locul să aplicăm aici declarația plină de bun simț a apostolului Pavel din 1 Cor. 14,32: „Duhurile proorocilor sînt supuse proorocilor”. Să nu despărțim mărturia Duhului Sfint de aceea a Cuvîntului. Acești doi martori nu pot nici să pronunțe discursuri contradictorii și nici să lucreze izolat fiecare pentru sine.

Ceea ce însă nu cuprinde Simbolul Credinței în enunțarea lui este lucrarea deosebită a Duhului Sfint la încheierea timpului în manifestarea Sa nemaiîntîlnită, prin apelul final făcut la inimile oamenilor, manifestare cunoscută în Scriptură sub denumirea de Ploaia Tirzie. Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea crede pe baza declarațiilor inspirate ale Sfintelor Scripturi ca și a altor descoperiri inspirate, în această manifestare plenară.

Ploaia Tirzie asigură solilor ome-nești puterea necesară de a rosti solia secerișului lui Dumnezeu, de avertizare și milă. Constrînși de dragostea lui Hristos ei trebuie să colaboreze cu El în refacerea locurilor pustiite. Ei vor predica despre Sanctuar și despre Sabat, despre adevărata biserică a lui Dumnezeu și despre biserica apostaziată, despre ușa închisă și despre Laodiceea. Vor vorbi despre sigilare și despre nunta Mielului, despre dreptatea lui Hristos și despre harul Lui și vor vesti altora ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ei, în ei și cu ei.

Aceia care vor primi Ploaia Tirzie vor mărturisi cu bucurie despre lucrarea personală a Duhului, despre binecuvîntările primite de biserica Cincizecimii în Ploaia Timpurie și despre viitorul slăvit al Rămășiței care se pregătește acum pentru revărsarea finală a acestui Dar al darurilor. Ei vor spune că fiecare viață poate avea o experiență a Ploii Timpurii ca pregătire pentru activitățile inspirate ale secerișului.

Viața lor ca și paharul care dă peste el al lui David, va lucra prin Duhul cu toți aceia care vor fi sensibili față de apelurile Sale. Mulți, asemenea femeii din Sihar, vor lăsa vasul de apă pentru a duce apa vieții vecinilor lor. Isus va face din ucenicii, izvoare de bucurie din care vor izvorî riuri de apă vie (Ioan 7,37-39). Și cînd vorbește despre caracterul lui Hristos, alții se molipseseră de entuziasmul lor sfînt și împărtășesc acest lucru.

Fără ajutorul Său energia nestăvilită și cunoștințele profunde ale lui Pavel, elocința și talentul lui Apolo se vor dovedi repede fără putere. În același timp însă Domnul nu va face nimic fără canalul omenesc. Cînd Dumnezeu își împlinește făgăduința, atunci Duhul Lui devine duhul nostru și prin Duhul divin, iubirea transplantată în inimile noastre înflorește. Vom fi umpluți cu o așa iubire pentru Hristos încît vom îndrepta asupra Lui toate simțămîntele noastre. Umpluți de iubirea Sa, vom fi aduși să îndeplinim fapte de servire neegoistă. Într-o astfel de viață continuu se aduce roadă.

Duhul lucrează pentru a impresiona inimile noastre cu privire la veracitatea cuvintelor lui Hristos. Vorbînd celor șapte biserici, același Duh Sfint confirmă, susține și aprobă cuvintele Domnului Hristos. El poate împlini toate dorințele noastre acum.

Dorești o părtășie mai strînsă cu Isus? „Hristos locuiește în noi prin Duhul”. (H.L.L. 376).

Dorești viața veșnică? „Duhul lui Dumnezeu primit în inimă prin credință este începutul vieții veșnice”. (H.L.L. 376).

Vrei să lupți continuu împotriva păcatului? „Duhul Sfint trebuie să fie împărtășit continuu omului, altfel el n-ar avea nici o putere să Se lupte contra puterilor întinericului”.

Vrei să fii scutit de amăgire? „Numai aceia care au călăuzirea Duhului Sfint vor fi în stare să deosebească adevărul de rătăcire” (7 S.D.A.B.C. 907).

Vrei să reflectezi chipul lui Hristos? „Niciodată Duhul Sfint nu lasă neajutorat sufletul care-L caută pe Isus... Dacă ochiul este ațîțit asupra lui Hristos, lucrarea Duhului nu încheiază pînă cînt sufletul nu ajunge să aibă chipul Lui”. (H.L.L. 291).

Vrei să fii fericit? „Așa cum înzestrarea divină — puterea Duhului Sfint — a fost dată apostolilor, tot așa va fi dată și astăzi tuturor celor care caută îndreptățirea. Numai această putere este în stare să ne facă înțelepți spre mîntuire... Bucuria că Duhul Sfint este dătător de sănătate, este o bucurie dătătoare de viață”. (7. T. 273).

Cum poți simți prezența și lucrarea Duhului? „Oriunde se dă pe față iubire și simpatie, acolo unde inima acționează spre binecuvîntarea și înălțarea altora, acolo se manifestă lucrarea Duhului cel Sfint al lui Dumnezeu”. (P.D. 306).

Făgăduința revărsării Duhului dătător de viață al lui Dumnezeu a fost și mai este încă marea nădejde a poporului lui Dumnezeu. Este nădejdea și slava Sionului.

Cu umilință, cu încredere și cu bucurie mărturisesc credința mea în cea de a treia Persoană a Treimii divine, „întru Duhul Sfint, Domnul de viață Făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, Care a grăit prin prooroci”.

N. Dumitrescu

ANIVERSAREA REPUBLICII

(urmare din pag. 1-a)

Astăzi, la cea de a 37-a aniversare a Republicii noastre ne oprim o clipă spre a împlini o nouă piatră de hotar și spre a lua noi forțe pentru marile împliniri ce ne stau în față. Urîndu-i un cald și sărbătoresc „La Mulți Ani!” rugăm pe Dătătorul vieții să-i dea ani mulți și binecuvîntați, încoronați de noi și mărește victorii, avînt și curaj, fiilor ei, veșnic în activitate spre a traduce în fapte năzuința spre pace, înțelegere și progres.

Coconcea Octavian

Sub acest titlu, am prezentat pînă acum studiile fraților H. E. Douglas, E. Heppenstall și H. K. La Rondelle, privind posibilitatea „imposibilei desăvîrșiri”, problemă discutată și frămîntată destul de mult în cercurile teologice de astăzi. În încheierea studiilor referitor la această problemă, prezentăm opinia fr. Dr. C. M. Maxwell, președintele departamentului de istorie a bisericii A.Z.S., a Seminarului Teologic al Universității Andrews, membru al societății americane de istorie bisericăscă.

Studiile prezentate pînă acum ne-au adus sfaturi și învățături prețioase. Autorii lor ne-au avertizat împotriva unui perfecționism superficial, cum și împotriva pretenției de a fi fără păcat. Ne-au avertizat, asigurându-ne însă de faptul că Dumnezeu ne primește — prin harul Său — ca fiind neprihăniți în Hristos. Ei ne-au îndreptat mereu și mereu atenția asupra izvorului a toată bunătatea, amintindu-ne în repetate rânduri că neprihănirea prin credință implică atît creșterea, cît și iertarea.

Acest capitol final se ocupă cu desăvîrșirea caracterului în pregătirea pentru întîlnirea cu Domnul Hristos, dar este tratat dintr-un punct de vedere diferit.

Nădejdea dezvoltării unui caracter desăvîrșit, mai înainte de revenirea Mintuirii este una dintre cele mai importante perspective ce cuprinde făgăduința biruinței și a încheierii lucrării cuprinse în Planul de Mintuire al Cerului.

Desăvîrșirea caracterului este prezentată în viața de fiecare zi a caracterului lui Hristos, a frumuseții Lui, a credincioșiei Lui, a auto-controlului sau auto-disciplinării Sale, a chintesentei Sale, a atenției Sale generoase față de nevoile celorlalți, a credincioșiei Sale neșovăielnice față de voința lui Dumnezeu.

Desăvîrșirea caracterului este în mod absolut mai mult decît numai a nu fi rău. Păcatul este călcarea Legii, iar Legea cere atît slujire, cît și eliberarea de sub păcat sau lipsa acestuia. Marea poruncă a Legii este: „Să iubești”. Desăvîrșirea caracterului răspunde categoric atît poruncii lui Dumnezeu „să...” cît și „să nu...” Căci „desăvîrșirea caracterului creștin se obține cînd impulsul de a ajuta și a binecuvînta pe alții, pornește în mod constant dinlăuntru” (P. D. ed. 1981/pag. 300).

Printr-o credință vie în neprihănirea Domnului Hristos, ruga de a fi asemenea lui Hristos poate să fie împlinită în viața sfinților lui Dumnezeu și acesta va fi răspunsul celor credincioși înaintea revenirii Sale.

Sînt un cercetător al istoriei bisericii și al dezvoltării doctrinei. În experiența istorică a mișcării advente, nenumărate lucruri arătau către dorința și posibilitatea desăvîrșirii caracterului. De aceea voi prezenta acest studiu în cadrul istoriei bisericii advente.

DESĂVÎRȘIREA este ea oare posibilă? (XIX)

Marea trezire adventă.

În toamna anului 1844 (22 octombrie), Domnul Isus Hristos a intrat în Locul prea sfînt din Sanctuarul ceresc. Pentru a face cunoscut acest eveniment, Dumnezeu a ridicat o mișcare devotată studiului profeției și pregătirii revenirii Domnului Hristos. În jurul anului 1840, sute de pastori au vestit prima solie îngerească în Anglia și America. W. Miller a fost susținut într-o acțiune asemănătoare de către cel puțin două mii de pastori și conferențieri. Atît de mare era interesul trezit, încît pretutindeni s-a auzit vestea: „În unele țări a avut loc cel mai mare interes religios... din vremea reformațiunii” (T. V./pag. 611).

După cum știe fiecare adventist, fericita anticipare a mișcării milerite a fost urmată de o mare dezamăgire și că nu după mult timp ei au ajuns să înțeleagă faptul că Isus Hristos și-a început marea și noua Sa lucrare pentru păcătoși în Sfînta Sfintelor. Această mare descoperire profetică, care a rezultat în formarea Bisericii Adventiste de Ziua a Saptea, a avut importante implicații în viața celor credincioși de aici de pe pămînt.

„Trecerea timpului în 1844 a fost o perioadă de mari evenimente, deschizînd în fața ochilor noștri curățirea sanctuarului din ceruri, ca o categorică legătură cu poporul lui Dumnezeu de pe pămînt”. (C. W. E./pag. 30).

Nepregătiți a întîmpina pe Domnul lor.

Devotiunea, consacrarea adventistilor mileriti care așteptau revenirea Domnului în octombrie 1844, a fost deosebit de puternică. Mulți dintre ei au sacrificat prietenii de o viață și au rupt legături familiale, numai pentru a trăi în armonie cu convingerile lor. Unii și-au lăsat recolta de cartofi neculesă, și fructele neculesc, ca mărturie a credinței lor că revenirea lui Isus Hristos va face să nu mai fie nevoie de toate acestea. Alții și-au părăsit slujbele și au închis prăvăliile.

În grupe mici, credincioșii se întrebau unii pe alții: „Ai observat ceva la mine care nu este bine?” Dacă se arăta o greșeală la unul dintre ei, toți îngenunchiau pentru a cere iertare. Dacă între doi frați era o înstrăinare, o răceală, ei mergeau împreună într-un loc retras și

se rugau împreună lui Dumnezeu, apoi se întorceau braț la braț, cu inimile lor unite în dragoste. Fața credincioșilor strălucea de lumina cerului (E. G. White, H. S./pag. 213).

Un membru al mișcării milerite își amintea mai tîrziu că prezența Duhului Sfînt era așa de puternică la întîlnirile celor ce așteptau revenirea Domnului atunci, încît și vizitatorii ocazionali ajungeau să-și mărturisească cu lacrimi păcatele și apoi laudau pe Dumnezeu pentru iertarea Lui. El își aducea aminte cu claritate de atmosfera plăcută a cerului, a cîntecului și a profunde solemnități, și de numeroasele grupe ce ocazia marilor întîlniri în corturi care se rugau cu oameni neconvertiți, pînă cînd ei înșiși au început să se roage. El își amintea în mod deosebit simțămintele solemne și pline de umilință care predominau printre mileriti pe măsură ce ziua de 22 octombrie se apropia, fiecare fiind foarte nerăbdător să afle care va fi situația lui în lucrarea judecătii (G. I. Butler, în R. H./17 febr. 1885, pag. 105—106).

Serva Domnului își reamintea cum ea și alții se pregăteau rugîndu-se mult în pregătirea lor pentru a întîmpina pe Domnul Isus Hristos față de față, și cum ei își reînnoiau zilnic simțămîntul lor laudativ de certitudine și siguranță. „Cu o zeloasă cercetare de inimă și mărturisiri bătrune de un sentiment de umilință”, avea să scrie ea mai tîrziu, „ne apropiam, rugîndu-ne, de data pe care o așteptam. În fiecare dimineață aveam sentimentul că prima lucrare pe care o aveam de făcut era aceea de a avea dovada că viața noastră era dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Ne dădeam seama că dacă nu înaintam în viața de sfințire, atunci cu siguranță că dădeam înapoi.

„Interesul nostru reciproc, unul pentru altul creștea; ne rugam mult unul cu altul și unii pentru alții. Ne adunam în grădini și dumbrăvi pentru a avea comuniune cu Dumnezeu și pentru a înălța cererile noastre înaintea Lui... Bucuria mințuirii era mult mai necesară pentru noi decît hrana și băutura. Dacă nori întunecau mintea noastră, nu îndrăzneam să mergem la culcare pînă cînd aceștia nu erau îndepărtați de către conștiința primirii noastre de către Dumnezeu” (E. G. White, L. S./pag. 60—61).

Cu greu am putea spune că absolut toți cei ce făceau parte din mișcarea milerită erau sinceri. Cu toate acestea, E. G. White putea spune că „dintre toate marile mișcări religioase ce s-au impus de după apostoli, niciuna n-a fost mai liberă de imperfecțiunile omenești și ademenirile lui Satana, de cum au fost cele din toamna anului 1844” (T. V. ed. 1981/pag. 368).

„Se dădea pe față multă rugăciune stăruitoare și consacrare fără rezerve față de Dumnezeu” (idem/367).

„Se rugau mult unul cu altul și unul pentru altul... Asigurarea aprobării Mîntuitorului le era mai necesară decît hrana zilnică; ...Și atunci cînd simțeau dovada harului iertător, doreau să-L vadă pe Acela care-L iubea sufletul lor” (idem/369—370).

Este vrednic de reținut faptul că Ellenei White i s-a arătat că trei dintre conducătorii mileriti vor fi în viață cu ocazia primei învieri, și primiți în ceruri. Ea a văzut că îngeri ai lui Dumnezeu păzesc mormintul lui William Miller și de asemenea că el „va învia la sunetul ultimei trîmbițe” (E. W./158), iar în prima sa viziune, care a transportat-o dincolo de a doua venire, ea a întîlnit pe Levi Stockman și pe Charles Fitch, sub pomul vieții. Fitch și Stockman au fost pastori mileriti, care „au predicat Evanghelia Impărăției”, și pe care „Dumnezeu i-a pus în mormint ca să-i salveze”, cu puțin înainte de marea dezamăgire” (idem, pag. 17).

Iată, aici ne aduce istoria și anume, la desăvîrșirea caracterului. După discutarea remarcabilei pregătiri spirituale experiență trăită de adventiștii mileriti înainte de 22 octombrie 1844, Ellen White scria în Tragedia Veacurilor, pag. 371:

„Dar oamenii nu erau încă gata să se întîlnească cu Domnul lor. Mai era de adus la îndeplinire încă o lucrare de pregătire în favoarea lor. Urma să fie dată lumina care să îndrepte mințile lor către Templul lui Dumnezeu din ceruri, și în timp ce ei urmau prin credință pe Marele lor Preot în slujirea Sa de acolo, aveau să le fie descoperite noi datorii. O altă solie de avertizare și de îndrumare urma să fie dată bisericii”.

„Profetul zice: Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămîne în picioare cînd Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi, și va curăți argintul; și va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și va aduce Domnului daruri neprihănite” (Mal. 3,2-3). Aceia care vor trăi pe pămînt atunci cînd va înceta mijlocirea lui Hristos în Sanctuarul de sus, vor trebui să stea în fața unui Dumnezeu sfînt, fără mijlocitor. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curățite de păcat prin singele stropirii. Prin

harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare, trebuie să fie biruitori în lupta cu cel rău. În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sînt îndepărtate din Sanctuar în mijlocul poporului lui Dumnezeu trebuie să se producă o lucrare deosebită de curățire, de îndepărtare a păcatelor. Această lucrare este mai clar prezentată în soliile din Apocalips 14”.

„Cînd această lucrare se va fi împlinit, urmașii lui Hristos vor fi gata pentru venirea Sa” (T.V./388—389).

Acest pasaj fundamental începe cu „nu erau încă gata” și se încheie cu „vor fi gata”. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că un popor va fi într-o zi gata spre a întîmpina pe Domnul Hristos.

Dar este destul de stînjinitor să observi că „cei care nu erau încă gata”, nu erau păgînii care niciodată n-au auzit solia adventă, nici creștinii ocazionali care au respins-o, ci adventiștii mileriti, care au dat totul pentru ea.

Dar adventiștii mileriti au sacrificat pentru solia adventă averea și prietenii. Dar ei nu erau încă gata spre a întîmpina pe Domnul lor. Ei dădeau pe față „o consacrare fără de rezerve lui Dumnezeu”, dar cu toate acestea nu erau încă gata să întîmpine pe Domnul lor. Ei căutau zilnic „aprobarea Domnului” și simțeau „mărturia harului iertător”, dar nu erau încă gata să întîmpine pe Domnul.

Întrebăm neputînd înțelege: „Ce puteau face oare mai mult, o Doamne Dumnezeule?”.

Cei mai sinceri dintre mileriti erau adevărații sfinți ai lui Dumnezeu. Ei erau membri ai bisericii din Filadelfia, biserica iubirii frățești (Apoc. 3). Fitch, Stockman și Miller erau în mod neîndoios singurele exemplare care, murind la momentul de apogeu al mișcării, așteaptă chemarea Domnului Hristos la sunetul ultimei trîmbițe. Dar deși erau gata pentru înviere, solia acestui pasaj este aceea că ei nu erau gata pentru mutarea lor.

Proclamația finală a caracterului lui Dumnezeu, pe care poporul lui Dumnezeu trebuie s-o transmită lumii prin chiar persoana lor, criza finală ca urmare a părăsirii de către Domnul Hristos a Locului prea sfînt, cum și cele din urmă ispitiri ce vor asalta în mod sălbatic pe sfinți, cer în mod evident o pregătire ce în mod semnificativ trece dincolo de experiența cea minunată a creștinului, experiență trăită de adventiștii mileriti.

Înveșmîntați în mod bogat în neprihănirea Domnului Hristos, cei mai buni dintre primii adventiști erau fără îndoială „desăvîrșiți” în același sens în care mulți dintre eroii Bibliei erau desăvîrșiți. Asemenea lui Noe și a altora ei au umblat cu Dumnezeu. Ei n-au să-

(continuare pe cop. III)

ATITUDINEA

Smulgerea spicelor de grîu: Această funcție răscumpărătoare a Sabatului este clarificată mai departe în episodul smulgerii spicelor de grîu de către ucenici în ziua Sabatului (Marcu 2,23-28; Mat. 12,1-8; Luca 6,1-5). O dispută declanșată între Domnul Hristos și Farisei, care socoteau responsabil pe Domnul Isus pentru cele ce făcuse ucenicii. Unii teologi interpretează expresia lui Marcu „Ucenicii Lui, pe cînd mergeau, au început să smulgă spice de grîu” Marcu 2,23, ca însemnînd că ei au făcut acest lucru pentru a face drum Domnului Hristos prin holda de grîu. În acest fel, minia Fariseilor ar fi fost determinată de cantitatea cea mare de grîu smulsă. În timp ce se poate admite că expresia „au început să smulgă” în alte limbi fiind tradusă cu: „să facă drum”, luată ad litteram poate să îndreptățească o asemenea concluzie, luată însă în context și așa cum este redată de Cornelescu în limba română, concluzia de mai sus nu este îndreptățită. Dacă intenția ucenicilor a fost aceea de a face un drum prin lanul de grîu pentru Învățătorul lor,⁸⁵ atunci cu siguranță că ei ar fi tăiat cu secera grîul și nicidecum n-ar fi smuls grîul cu mîna. Chiar mai mult, dacă ucenicii ar fi îndrăznit în adevăr să croiască un drum prin lanul de grîu, atunci în mod natural ei ar fi fost acuzați nu numai de călcarea Sabatului, ci ar fi fost acuzați de asemenea și de încălcarea, distrugere și furt din proprietatea privată. Astfel, smulgerea de grîu, nu s-a făcut „pentru a croi un drum” pentru Maestrul lor, ci mai degrabă, așa cum este redat în românește și în alte traduceri, „pe cînd mergeau” Marcu 2,23, de-a lungul unei cărări care trecea printr-un lan de grîu.⁸⁵

În concepția rabinilor, totuși, prin acțiunea lor de smulgere a spicelor, ucenicii s-au făcut vinovați de mai multe lucruri. Prin smulgerea spicelor de grîu, ei se făceau vinovați de faptul că au... secerat; prin frecarea spicelor în mîini, ei se făceau vinovați de... treierat; prin separarea grîului de pleavă, ei se făceau vinovați de... vînturat; și pentru tot ceea ce ei au făcut, ei se făceau vinovați de pregătirea hranei, în ziua Sabatului.⁸⁶ De aceea, privind acțiunea lor ca o călcare a Sabatului, fariseii s-au plîns Domnului Hristos, spunînd: „Vezi, de ce fac ei ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului?” Marcu 2,24.

Cineva se poate întrebă, în primul rînd, de ce ucenicii își astîmpărau foamea mîncînd grîu crud

DOMNULUI ISUS FAȚĂ DE SABAT

smuls de pe marginea holdei? Și de asemenea, unde mergeau ei oare în ziua Sabatului? Faptul că Fariseii nu făceau nici o obiecțiune cu privire la distanța parcursă în drumul lor, sugerează faptul că drumul lor nu era mai lung decât în ziua Sabatului, sau aproximativ două treimi dintr-o milă.⁸⁷ Textul Scripturii nu ne dă nici o idee cu privire la destinația lor, dar prezența Fariseilor în mijlocul lor într-o zi de Sabat, sugerează posibilitatea ca Domnul Hristos și ucenicii să fi luat parte la serviciul divin din Sinagogă, și nefiind invitați de nimeni la masa de prinz, ei au mers printr-un lan de grâu, căutând un loc unde să se odihnească. Dacă așa s-au petrecut lucrurile, atunci, răspunsul Domnului adresat Fariseilor, în mod deosebit cuvintele: „Milă voiesc, ...nu jertfe“ Mat. 12,7, ar putea foarte bine să contină o delicată mustrare față de neglijența dată pe față în ceea ce privește practicarea ospitalității în ziua Sabatului. Un aspect important al pregătirii mincării pentru ziua Sabatului, era acela al eventualilor vizitatori, deci o pregătire care să-i cuprindă și pe aceștia. Se pare deci că Domnul Hristos, așa cum bine observă R. G. Hirsh, „a răspuns la acuzațiile lor, cu o acuzație. Căci pentru cele ce ucenicii au făcut, a existat oarecum o scuză; dar pentru neglijența Fariseilor de a se îngriji pentru masa din Sabat, nu exista nici o scuză“.⁸⁸

Motivarea acțiunii ucenicilor (care în Marcu este cuprinsă în apărarea Domnului Hristos față de actul lor) este în mod clar arătată de Matei atunci când spune: „ucenicii ...erau flămânzi“ (Mat. 12,1). W. Rordorf argumentează cum că menționarea de către Matei a faptului că ucenicilor le era foame, nu constituie o justificare pentru călcarea de către ei a Sabatului, deoarece:

1. Aceasta însemna o neglijență din partea lor, care consta în faptul că „nu și-au pregătit cu o zi mai înainte masa“, așa cum făceau de fapt toți ceilalți.

2. Ei puteau să postească în ziua respectivă, dacă din cauza lucrării și obligațiilor misionare ei nu au putut să-și pregătească hrana mai înainte de începerea Sabatului.

3. Ucenicii nu erau în primejdie să-și piardă viața din cauza nemînării, deci a slăbirii.⁸⁹

Autorul nostru raționează ca un rabin iscusit, dar el nu reușește să recunoască că justificarea prezentată de Matei pentru comportarea ucenicilor, nu se bazează pe concepția rabinică cu privire la Sabat,

ci mai degrabă pe aceea a Domnului Hristos. Declarațiile și exemplul Domnului Hristos prezentat de Matei, înfățișează Sabatul nu ca o instituție mai importantă decât nevoile omenești, ci ca un timp de „milă“ (12,7), și un serviciu făcut omenirii (12,12). În perspectiva aceasta, foamea ucenicilor putea în mod legitim să fie satisfăcută în ziua Sabatului.⁹⁰

O privire mai atentă, mai de aproape asupra diferitelor argumente prezentate de Domnul Hristos pentru a face față criticii oponenților Săi, ne va oferi o posibilitate în plus de a cunoaște concepția Domnului Hristos cu privire la Sabat. În primul rând, Domnul reamintește Fariseilor despre David și oamenii lui, care cu o ocazie și-a astimpărat foamea mîncînd piinile punerii înainte, pe care numai preoții le puteau mîncea (1 Sam. 21,1-7). Implicația și învățătura este clară aici. Dacă a fost drept ca David să-și potolească foamea mîncînd piinea ce era consacrată pentru o folosire sfîntă, atunci, era numai drept ca ucenicii să facă la fel smulgînd spice de grâu în timpul cel sfînt al Sabatului.⁹¹ În ambele cazuri, piinea cea sfîntă și timpul cel sfînt au fost folosite în mod excepțional pentru a satisface nevoile omenești. Folosirea lor a fost justificată de faptul că intenția în spatele tuturor legilor divine nu este aceea de a aduce o vătămare sau a pierde viața, ci pentru a o păstra. Excepția totuși, nu anulează, nu o face fără valoare, ci întărește valabilitatea poruncii.⁹²

Contrastul dintre cazul lui David și acela al Domnului Hristos adaugă forță argumentului. Insoțitorii lui David erau soldați (1 Sam. 22,2), în timp ce aceia ai Domnului Hristos erau oameni pașnici. David, pentru a-și potoli foamea, a mîncat din piinea punerii înainte, care este cu mult mai puțin îngăduit a fi atinsă decât spicele de grâu. Foamea lui David, de fapt, a înlăturat sau a nesocotit o rînduială divină specifică (Lev. 24,5; Iosif Flaviu, Antichități 3,10,7) în timp ce foamea ucenicilor a înlăturat, sau a nesocotit niște rațiuni rabinice. Apellînd la o excepție, aprobată de nenumerate generații⁹³ („N-ați citit... Marcu 2, 25), Domnul Hristos a raționat „a majori ad minus“ pentru a demonstra că ucenicii Săi erau nevinovați (Mat. 12,7), deoarece asemenea lui David, ei au ascultat de legea cea înaltă (mare) a necesității.⁹⁴ Ceea ce trebuie să observăm totuși, este faptul că Domnul Hristos nu minimizează înlăturarea preceptului,

introducînd ceva mult mai liberal (El vede că de fapt orice formă de sofistărie înrobește pe om).⁹⁵ Din contră, Domnul Hristos declară în mod explicit și izbitor că acțiunea lui David „nu era îngăduită“. Ucenicii, de asemenea, prin acțiunea lor au călcat legea unei odihne complete în ziua Sabatului. Totuși, în ambele cazuri, ei erau fără de vină, pentru că o obligație mai mare, are ascendență asupra celei mai mici, adică altfel spus, mila este mai importantă decât jertfa.

Acest concept este elaborat în continuare în Matei, de cele spuse de către Domnul Hristos cu privire la preoții care „calcă Sabatul“ (Mat. 12,5), aducînd la îndeplinire în Templu o multime de activități, pe care oamenii obișnuți n-au voie să le facă în ziua Sabatului, și cu toate acestea, ei (preoții) sînt nevinovați. În ziua Sabatului, de fapt activitatea era mai mare, creștea datorită numărului dublu de jertfe ce trebuia aduse (Num. 28,9-10).⁹⁶ De ce erau oare preoții nevinovați deși lucrau mult mai mult în ziua Sabatului? Răspunsul, așa cum am mai amintit, stă în natura răscumpărătoare a lucrării lor în ziua Sabatului, destinată a oferi iertare și mîntuire păcătoșilor ce aveau nevoie de ea. În ziua Sabatului, preoții aduceau la îndeplinire activități care, în sine, erau condamnate de către poruncă, și cu toate acestea erau nevinovați, pentru că îndeplineau scopul pentru care a fost dat Sabatul, și care este acela de a împlini nevoile spirituale ale credincioșilor. Dar cum a putut oare Domnul Hristos să apere acțiunile Sale și pe ale ucenicilor Săi, prin acest exemplu al lucrărilor aduse la îndeplinire de către preoți în ziua Sabatului, cînd nici El și nici ucenicii Săi nu îndeplineau, sau nu aduceau la îndeplinire — în acea zi — legea cu privire la sacrificii? Răspunsul îl găsim în următoarea declarație pe care a făcut-o Mîntuitorul: „Dar Eu vă spun că aici este Unul mai mare decât Templul“ (Mat. 12,6).⁹⁷ Funcția simbolistică a templului și a serviciilor lui, și-a găsit acum împlinirea, și au fost întocmite de către lucrarea Adevăratului Mare Preot. De aceea, în Ziua Sabatului, și chiar de preferință în Ziua Sabatului, Domnul Hristos trebuia, de asemenea, să-și intensifice „jertfa Sa ispășitoare“, adică, lucrarea Sa mîntuitoare în folosul celor păcătoși; și ceea ce a făcut El, trebuie să facă și urmașii Săi care formează noua preoție.

În Ioan 7,22-23 găsim că Domnul Hristos a exprimat același concept. După cum preotul în ziua Sabatului, prin actul răscumpărător al circumciziunii extindea binecuvîntarea legămîntului asupra noului născut, tot astfel Domnul Hristos, în ziua Sabatului trebuia să lucreze

pentru mîntuirea întregii omeniri. În templu și serviciile lui, Domnul Hristos a găsit un punct de referință valabil, pentru a explica teologia Sa cu privire la Sabat, deoarece funcția lor răscumpărătoare exemplifică cel mai bine atît misiunea Lui mesianică, cum și intenția (scopul) divină pentru Sabat. De fapt, identificînd misiunea Lui mîntuitoare cu Sabatul, Domnul Hristos descoperă, în final, scopul divin al poruncii, și anume, comuniunea omului cu Dumnezeu. Sabatul devine, prin Hristos, un timp nu numai de a comemora creațiunea din trecut a lui Dumnezeu, ci de asemenea a experimenta binecuvîntările mîntuirii, slujind pentru împlinirea nevoilor altora.

84. Aceasta este părerea lui R. Rordorf, „Sunday”, pag. 61: „În acest fel este ușor să explici de ce ucenicii au dat loc la o astfel de agitație”. cf. P. K. Jewett, „Lord's Day” p. 37... poate mai bine ca să facă un drum pentru El”.

85. Sherman E. Johnson, „A Commentary on the Gospel according to St. Mark”, 1960, pag. 67. „Legea permitea strîngerea de spice din colturile lanurilor cu grîu (Lev. 19,9; 23,22; Rut 2), și nimeni n-ar fi obiectat pentru cîteva mîini de grîu luate de trecători (Mișna Peach, 8,7). H. A. W. Meyer, „Critical and Exegetical Hand Book to the Gospel of Mark and Luke”, 1884, p. 33. „Isus a trecut prin lanul de grîu, avînd într-o parte și alta grîul aproape coapt, astfel încît drumul ce trecea prin lan, îl purta printre holdele ce-L însoțeau”. William Barclay, „The Gospel of Matthew”, 1958, II, pag. 23, ne dă o explicație concludentă.

„În Palestina de pe timpul Domnului, lanurile de grîu și terenurile agricole erau cultivate în fâșii înguste cît ținea ogrorul; terenul dintre aceste parcele era totdeauna un drum drept pe lîngă care se afla un drum sau cărare. Pe un asemenea teren dintre două parcele cultivate cu grîu, au mers ucenicii împreună cu Domnul Isus atunci cînd s-a petrecut incidentul. Nu există nici un indiciu cum că ucenicii au furat ceva. Legea spunea în mod clar că trecătorul flămînd era îndreptățit, avea voie să facă exact ceea ce au făcut și ucenicii, atîta vreme cît ei foloseau numai mîinile pentru a smulge spice, fără să folosească o seceră (Deut. 23,25).

86. Toate aceste acțiuni se aflau printre cele treizeci și nouă feluri de lucruri ce erau interzise a fi înfăptuite în ziua Sabatului. Lista completă ne este dată de către E. Lohse (fn. 5) pag. 12; cf. Mișna, Shabbath 7,2.

87. Iosif Flaviu, „Antichități”, 20,8 menționează că Muntele Măslinilor se află la aproximativ un kilometru de Ierusalim. În Fapte 1,12 această distanță este conside-

rată ca fiind „un drum în ziua Sabatului”.

88. „Jewish Encyclopedia”, 1962, s.a. Sabbath.

89. D. Rordorf, „Sunday”, pag. 61.

90. Deoarece W. Rordorf nu poate accepta această însemnătate și funcția pozitivă a Sabatului, el acuză pe Matei că „Începe... o nouă sofistică creștină”, și o „gresită înțelegere moralistă a atitudinii Domnului Hristos” cu privire la Sabat (cum că obligația de a iubi pe aproapele tău, scutește în unele împrejurări de păzirea poruncii privitoare la păzirea Sabatului) (Sunday, p. 67,68); G. D. Kilpatrick, „The Origins of the Gospel according to St. Matthew”, 1946, p. 116. Nu este oare o atitudine arrogantă din partea unui teolog de a pretinde o mai mare înțelegere a învățăturilor Domnului Isus decît aceea a scriitorului Evangheliei? Mai mult chiar, oricare ar fi meritele pe care le avea Matei în înțelegerea atitudinii Domnului Hristos față de Sabat, ea reprezintă — pentru noi — o mărturie valabilă care reflectă concepțiile predominante printre cei ce formau prima comunitate creștină din Palestina, cu privire la Sabat. Existența acestei concepții, sau punct de vedere, este dovedită de exemplu și de „Epistola lui Diognetus” 4,3; de „Evanghelia Nazarenilor” fn. 38; de papirusul Oxxyrhynchus I (circa 200 d.Hr.) rîndurile 4—11 în care citim: „Dacă nu postești... nu vei găsi Împărăția, și dacă nu ții Sabatul, ca Sabat, nu vei vedea pe Tatăl” (E. Hennecke, „New Testament Apocrypha” I, p. 106). Acest lucru îl găsim de asemenea exprimat în Logion 21 a Evangheliei lui Thomas”. Prima parte sugerează o interpretare spiritualizată a Sabatului. Într-un mod mult mai spiritual, același gînd apare și la Clement din Alexandria, „Stromateis” 4,6,29,3: „În conformitate cu scara ascendență gnostică, este spre bine că iubirea, care este Domnul Sabatului, se vestește singură. Un alt martor indirect al înțelegerii pozitive a Sabatului, poate fi găsit în interpretarea spirituală dată Sabatului de Părinții Bisericești. Ei considerau Sabatul, de exemplu, ca un simbol al abținerii de la păcat, făcînd fapte caritabile și dreptate, meditînd asupra neprimăririi și adevărului (Justin, „Dialogul” 12,3; Irineu, „Epideixis” 96; „Adversus haeresis” 4,8,2; Tertulian, „Adversus Iudaeos” 4; „Adversus Marcione” 4,12 și 2,21; Origen, „In Numeros homiliae” 23,4; 4, „Contra Celsum” 8,23; „Ptolemy's Letter to Flora” 5,12 (sc 24/60); „Syriac Didascalia” 26. A se vedea de asemenea și C. S. Mosna, „Storia della Domenica”, pag. 185, 201; W. Rordorf, „Sunday” pag. 100—108.

91. H. A. W. Meyer (fn. 85) p. 34 spune pe bună dreptate: „Forța demonstrativă a acestor citate depinde mult de concluzia a „majori ad minus”. David, într-un moment de nevoie s-a comportat — în aparență — contrar rînduiei, chiar cu

plina templului; care este cu mult mai puțin legal (îngăduit) să fie atinsă, decît — în general vorbind — spicele de grîu.

92. Joseph Schmid, „The Gospel according to Mark”, „The Regensburg New Testament”, 1968, p. 71, susține acest punct de vedere: Prezintă unele acțiuni asemănătoare din Scriptură, cineva poate arăta cum că și o formă de lucrare sau acțiune chiar interzisă, poate fi îngăduită în anumite împrejurări.

93. Formula este în mod frecvent folosită de Domnul Hristos. Marcu 12,10,26; Mat. 12,5; 19,4; 21,16.

94. Pentru J. Schmid (fn. 92), p. 72, Domnul Isus arată că „nu poate fi voia Domnului aceea ca copiii Săi să sufere de foame numai pentru un simplu precept cultic”.

95. Ch. R. Erdman, „The Gospel of Mark”, 1945, p. 55, recunoaște că „Domnul Isus nu încearcă să răspundă Fariseilor spunînd că a lua cîteva boabe de grîu nu înseamnă a lucra; El admite că Legea a fost călcată, dar insistă asupra faptului că în anumite împrejurări, este îngăduit (drept) a călca legea repașului complet al Sabatului. Lucrările făcute din necesitate, sînt o încălcare a acestei legi, dar nu se consideră vină”. G. A. Chadwick, „The Gospel according to St. Mark”, 1900, p. 68 declară de asemenea: „Ei (ucenicii) erau fără de vină, nu pentru că porunca a patra a rămas neviolată prin acțiunea lor, ci pentru că împrejurările au făcut necesar ca ei să profaneze Sabatul”.

96. Ezech. 46,4-5,10; 2 Cron. 31,3; 1 Cron. 9,32; 1 Sam. 21,6; Roland de Vaux, „Studies in Old Testament Sacrifice”, 1964, p. 36.

97. J. Daniélou, „Bible and Liturgy”, p. 226, argumentează cum că analogia cu Templul ne arată că cele două instituții sînt paralele. Domnul Isus a arătat că El este mai mare decît Templul, și că El este în mod clar mai mare decît Sabatul. Sabatul și Templul au trecut, pentru că Domnul Hristos în persoană, Sabatul și Templul Noului Testament este aici. Domnul Hristos (sau Matei), punînd pe același picior de egalitate Templul cu Sabatul, le-au considerat oare pe amîndouă ca fiind înlăturate de către venirea lui Mesia? În timp ce acest lucru este valabil în cazul Templului, a cărui distrugere a fost profetizată de Domnul Hristos (Mat. 24,2), și a cărei cortină „s-a sfîșiat în două” (Mat. 27,51), înțelegîndu-se prin aceasta că tipul a înlînit anti-tipul în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, lucru ce cu greu se poate afirma despre Sabat. De fapt, în conformitate cu Evangheliile, Domnul Hristos S-a declarat pe Sine ca Domn al Sabatului, spunînd că ziua (Sabatul) a fost făcută pentru om (Marcu 2,27-28), ceea ce descoperă funcția Sa mîntuitoare (Luca 4,16-18; 13,12,15,16; Mat. 12,12; Ioan 5,7, făcînd aluzie la viitoarea lui păzire (Mat. 24,20).

Redacția

„Idealul lui Dumnezeu cu privire la copiii Săi este mai presus decît ar putea ajunge cea mai înaltă cugetare omenească. A ajunge... asemenea lui Dumnezeu — iată ținta de atins”. (Ed. p. 16).

Sfînta Scriptură ne păstrează un raport minunat cu privire la facearea omului, un raport ce ar trebui să preocupe încontinuu mintea fiecărui om. „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea Noastră”, a zis Dumnezeu în consfătu-

fel de Dumnezeu său; despărțit de Cel ce este izvorul a toată lumina și înțelepciunea, ajunge un rob al păcatului și astfel mintea lui întunecată prin necredință de Dumnezeu veacului acestuia, nu mai poate vedea și susținea lumina slavei lui Dumnezeu. Din cauza păcatului slava lui Dumnezeu a ajuns pentru om ca un foc ce mistuie (Evr. 12,29). „Arată-mi slava Ta”, s-a rugat Moise. Și Domnul i-a răspuns: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu

ge. Oameni care la chemarea lui Dumnezeu sînt gata să zică: „Iată-mă, trimite-mă”. Dar, Dumnezeu, din motive temeinice a găsit de cuviință să Se folosească de oameni pe care i-a cunoscut că vor reprezenta bine cauza Sa, și în inima căroră arde ca un foc dragostea pentru salvarea altora. Adică salvați, pentru a salva.

Voi slujitori ai Evangheliei ați cugetat îndeajuns la solemnă răspundere ce ați luat asupra voastră?

rea avută cu Fiul Său. „Și Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său; l-a făcut după chipul lui Dumnezeu” (Gen. 1,26,27). „Numai iată ce am găsit: că Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană” (Ecl. 7,29).

Cu privire la intenția lui Dumnezeu față de omul pe care l-a creat, cuvîntul inspirat zice: „Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, și a fost chiar de la început intenția Sa, ca omul, cu cît va înainta în zile, cu atît mai mult să dea pe față chipul Creatorului său, și să reflecte mărirea Sa. Toate însușirile lui au fost prevăzute cu puțința de a se dezvolta; capacitatea și puterea lor aveau să crească încontinuu. Nețarmurit era spațiul activității lor și mărșăzătorul deschis cercetării lor. Tainele lumii vizibile — minunile Aceluia a cărui știință este desăvîrșită — invitau pe om la studierea lor. Înaltul privilegiu al omului era, de a comunica cu Creatorul său față către față, inimă către inimă... Dacă rămînea credincios lui Dumnezeu, el s-ar fi bucurat totdeauna de această favoare. În cursul întregii veșnicii el ar fi dobîndit noi tezaure de cunoștințe, ar fi descoperit noi izvoare de bucurie și ar fi cîștigat din ce în ce mai mult noțiuni mai clare despre înțelepciunea, puterea și iubirea lui Dumnezeu. Din ce în ce mai deplin ar fi înțeles scopul creării sale, și din ce în ce mai mult ar fi reflectat în jurul său mărirea Creatorului” (Educ. p. 13). Și în scopul realizării acestui mărșăzător ideal, Dumnezeu însuși, sau prin mijlocirea sfinților Săi îngeri, se ocupa de om făcîndu-i educația necesară.

Dar prin neascultare, prin călcarea poruncii lui Dumnezeu omul pierde totul. Ajunge lipsit de aceste mărețe privilegii, și despărțit ast-

poate omul să Mă vadă și să trăiască” (Exod 33,18,20).

„Și dezbrăcat astfel de slava lui Dumnezeu și ajuns rob al păcatului, omul, prin sine însuși, prin propria sa putere nu se mai poate salva din această stare. El nu putea plăti prețul vinovăției sale”. „Ei se încred în avuțiile lor... Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării. Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că nu se va face niciodată”, zice Cuvîntul lui Dumnezeu în Ps. 49,6-8. Dar în nemărginita Sa dragoste, Dumnezeu a pregătit deja calea, mijlocul pentru salvarea omului. „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea”, zice Domnul (Ier. 31,3). „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut” (Luca 19,10).

Dar acum omul are nevoie de o nouă educație, educația spre mîntuire. Omul trebuie și trebuie încă să fie învățat și ajutat să urască și să biruje păcatul. „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit Eu”, a zis Domnul Isus (Matei 28, 20). Și pe lingă atîtea căi și mijloace pe care Providența a găsit de cuviință să le folosească în scopul educării omului spre mîntuire, punînd cerul întreg la lucru (Iov 33, 14-19; Evr. 1,1-2) a binevoit să se folosească și de oameni, oameni care din proprie experiență au cunoscut roadele amare și aducătoare de moarte ale păcatului și care au gustat și au văzut cît de bun este Domnul; oameni în sufletul cărora Cuvîntul lui Dumnezeu este ca un foc ce mistuie și pe care nu-l pot stin-

CARACTERUL SLUJITORILOR EVANGHELIEI

Sinteti trimiși imputerniciți ai lui Dumnezeu, și cu toată credincioșia trebuie să faceți cunoscut oricui planul, hotărîrile și voia Sa. În numele Domnului Isus trebuie să stăruiti a ruga fierbinte pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Ca slujitori ai Evangheliei sinteti rînduiți a fi port vocea lui Dumnezeu către o lume sortită pieririi, și trebuie să-i transmiteți întocmai soliile lui Dumnezeu, fie că vrea să asculte sau nu. Altfel, singele celor ce vor muri în păcatele lor „il voi cere din mina ta”, zice Domnul.

Tu slujitor al Evangheliei să nu uiți nici măcar pentru o clipă că e în planul lui Dumnezeu de a readuce pe om la starea nevinovăției sale de la început; de a reface iarăși în el chipul Dumnezeului său. Și în aducerea la îndeplinire a acestei nobile lucrări, Dumnezeu te-a chemat să fii asociatul Său. Cugetă cît mai mult și cît mai profund la această solemnă însărcinare. Și nu uita că pentru o asemenea răspundere s-au cerut întotdeauna, așa cum se cere și acum, oameni de nădejde, oameni plini de curaj și încredere în Dumnezeu; oameni hotărîți și statornici în a aduce la îndeplinire mandatul ce le-a fost încredințat de Dumnezeu. Căci de astfel de oameni are nevoie o lume ce zace sub puterea păcatului și a morții. Cuvîntul inspirat zice: „Cea mai mare nevoie a lumii este nevoia de bărbați care să nu se lase cumpărați sau vinduți, și care în adîncul sufletului lor sînt sinceri și onești; bărbați care nu se tem a numi păcatul cu numele lui adevărat; bărbați a căror conștiință se îndreaptă către datorie ca și acul magnetic către pol; bărbați care vor sta pentru dreptate chiar dacă s-ar năru cerul”. (Ed. p. 52—53). „Sluji-

torul lui Hristos trebuie să fie un om al rugăciunii și al evlaviei". (S.E./118).

CHEMAT DE DUMNEZEU

Lucrul de căpetenie pentru un slujitor al Evangheliei este să fie pe deplin incredințat, să aibă deplina certitudine că este chemat de Dumnezeu. Nimeni nu ar trebui să se angajeze la o astfel de lucrare, fără a avea certitudinea că a fost chemat de Dumnezeu. Toți proorocii, apostolii, toți adevărații slujitori ai lui Dumnezeu au fost chemați. Moise a fost chemat de Dumnezeu. „Acum, vino, Eu te voi trimite...” a zis Domnul lui Moise. (Exod. 3,10). De Dumnezeu a fost chemat și Samuel. De trei ori stă scris, că l-a chemat Domnul chiar pe când era încă copil. Și Dumnezeu nu a fost deceptat de chemarea făcută. Despre Moise stă scris că s-a ridicat mai presus de orice alt chemat de Dumnezeu. (Deut. 34,10-12). „El este credincios în toată casa Mea; a zis Domnul despre el (Num. 12,7). Iar despre Samuel cuvântul inspirat zice: „Samuel a fost în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu chiar din copilărie, și în tot timpul vieții sale el nu păstrase înaintea ochilor săi, decît o singură țintă, și anume preamărirea lui Dumnezeu și prosperitatea poporului său... În caracterul lui Samuel, noi vedem emblema chipului lui Hristos” (P. P. p. 708, 701).

De asemenea Isaia, Ieremia, Ezechiel, Amos, cei unsprezece apostoli sau Saul din Tars, toți au fost chemați de Dumnezeu. Nici un om nu trebuie încurajat să intre în slujba Evangheliei, fără să aibă dovada sigură că Dumnezeu l-a chemat... Cei chemați de Dumnezeu trebuie să fie bărbați bogăți în experiență, care sînt probați și dovediți că sînt buni, bărbați cu o judecată sănătoasă, care să aibă curajul să murească păcatul cu duhul blîndeții și care să știe a păstori turma. Dumnezeu cunoaște inima și El știe pe cine să aleagă. „Tînărul care a intrat în slujba Evangheliei, trebuie să fie lămurit asupra chemării sale...” (S.E./p. 386,93). Sfînta Scriptură ne păstrează și un raport nespus de trist despre un om care fără a fi chemat, a cerut Domnului Isus să fie primit în slujba Sa. Acesta a fost Iuda, care a avut un sfîrșit tragic.

De aceea, tu, slujitor al Evangheliei caută dovada sigură că ești chemat de Dumnezeu la această nespus de solemnă lucrare. Iar dacă din nefericire, nu vei putea găsi această dovadă, dacă viața ta, caracterul tău și roadele activității tale, dau mărturie că nu ai o chemare de la Dumnezeu, vezi ce ai de făcut și aceasta înainte de a fi prea tîrziu, căci Cuvîntul inspirat zice: „Lucrarea de predicare a Evangheliei suferă din cauză că oamenii îndrăznesc să se angajeze ca slujitori într-o astfel de lucrare, fără să se fi bucurat mai întîi de pregătirea necesară pentru o astfel de slujbă. Mulți au făcut o mare greșală primind certificatul de întărire ca predicator al Evangheliei,

fără a fi pregătiți. Ei sînt întreținuți din tezaurul lui Dumnezeu, dar eforturile lor sînt prea neînsemnate. Unii ca aceștia nu trebuie să plătiți mai departe din tezaurul lui Dumnezeu” (S.E./85). „Predicatorii ai lui Hristos, ce aveți de spus despre voi înșivă? Ce lupte sufletești ați avut de dus voi care să fie spre binele vostru, spre mîntuirea altora și spre onoarea lui Dumnezeu? Voi, care pretindeți a avea de dus lumii ultima solie a harului, care este experiența voastră în ce privește cunoașterea adevărului și care a fost rezultatul asupra propriilor voastre inimi? Dă mărturie caracterul vostru despre Isus? Ce ați văzut și ce ați simțit voi despre puterea lui Hristos? Astfel de martori dorește Domnul, și din cauza lipsei lor, Comunitățile sufăr” (idem 249). „Convertirea păcătoșilor și sfințirea lor prin adevăr este cea mai puternică dovadă, pe care o poate aduce un slujitor al Evangheliei, că Dumnezeu l-a chemat la această slujbă. Dovada apostoliei sale este scrisă în inimile celor întorși la Dumnezeu și va fi întărită prin mărturia vieții

lor neînnoite. Hristos, nădejdea slavei, va lua loc în omul cel din lăuntru. Și astăzi, slujitorii lui Hristos ar trebui să aibă, din partea păstoriților aceeași mărturie pe care Comunitatea din Corint, o dădea despre osteneala lui Pavel...” Un slujitor al Evangheliei nu poate căpăta o cinste mai mare ca aceea de a fi recunoscut de Dumnezeu ca un destoinic slujitor al Evangheliei... Un slujitor al Evangheliei, chemat de Dumnezeu, va face lucrarea Mintuitorului său, El simte solemnitatea lucrării sale, și este conștient că el întreține fața de Comunitate, precum și fața de toți oamenii, aceeași legătură pe care o întreține și Hristos... Buzele sale sînt atinse de cărbunele aprins de pe altar, și ei înalță pe Isus ca singura speranță a păcătoșului” (F.A. p. 228—229). Doamne, cheamă și scoate Tu slujitorii la secerișul Tău și umple pe fiecare cu puterea Duhului Sfînt, așa cum ai făgăduit, pentru ca multe suflete să poată fi salvate.

I. Iorga

pastor — pensionar

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

Fire din materiale recuperate

La Filatura de lînă din Focșani a fost pusă în funcțiune o linie tehnologică redusă pentru mărirea fibrelor oprite din materiale recuperate. Concepută și realizată de specialiștii din unitate, noua linie va produce anual 100 de tone de fire, ceea ce va contribui la oțănarea unei producții marfă suplimentare în valoare de 2 milioane lei.

Tiparom-Ideal-100

La întreprinderea Mecanică poligrafică a fost realizată mașina de tipar plan (offset), format 720—1020 cu două culori. — TIPAROM — IDEAL—100, construită pentru prima dată în țară. Rod al activității creatoare a specialiștilor din domeniu, utilajul asigură tipărirea a 4000—5000 coli pe oră, situîndu-se la cel mai înalt nivel de productivitate și calitate atins pe plan mondial.

Patinoar artificial

La Brăila a fost dat în folosință un important obiectiv social. Este vorba de un patinoar artificial, care dispune de o pistă în suprafața de aproape 2.000 mp vestiare, grupuri sanitare, cabinet me-

dical, stație de amplificare. Patinoarul are o mantinelă realizată pentru prima dată la noi din lemn de frasin și de brad. Într-un viitor apropiat, noul patinoar artificial din Brăila va fi acoperit.

Metroul — București

După numai trei săptămîni de la intrarea în probe tehnologice cu un an înainte de termen, stația de metroul Crîngăși a fost dată în folosință. Ea va face legătura între Semănătoarea și Gara de Nord.

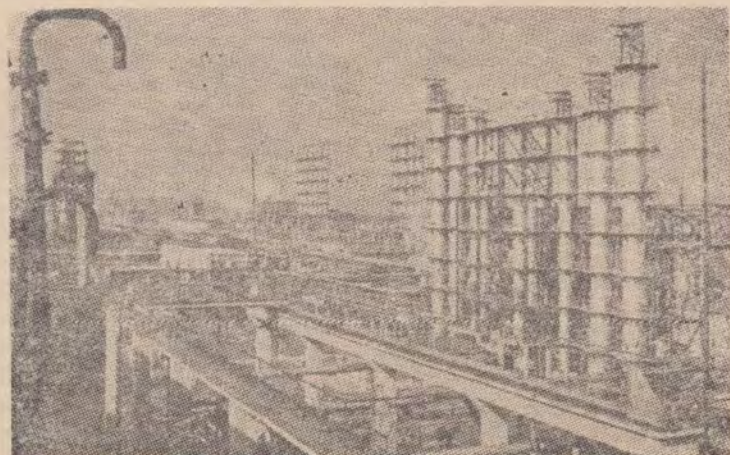
Un mare apeduct

Cel mai mare apeduct al Capitalei a intrat în probe tehnologice. Datorită lui, cantitatea de apă pompată într-o mare zonă a orașului sporește cu 30 la sută, concomitent cu creșterea presiunii.

Inaugurare

Expresie a profunde și neabătutei griji față de tînăra generație este inaugurarea Spitalului clinic de copii de pe bd. Constantin Brîncoveanu, cu clinici de pediatrie, chirurgie și ortopedie, totalizînd 500 de paturi.

Redacția

Rafinăria Supleacu de Barcău, județul Bihor

ÎNTÎLNIREA CU PASTORII ȘI ANGAJAȚII CULTULUI A.Z.Ș.

Brașov, 26 august — 2 septembrie 1984

Comunitatea din Brașov, a găzduit în vara aceasta întâlnirea pastorilor și angajaților Cultului nostru. Intrate de acum în practica vieții noastre de cult, aceste întâlniri s-au dovedit a fi de o deosebită utilitate pentru activitatea noastră.

După cum Minuitorul, personal, a simțit nevoia să-și invite ucenicilor într-un loc mai retras, să mediteze la activitatea lor și la realizarea planurilor divine, tot astfel și pastorii au și ei nevoie de un timp în care să privească în trecut la activitatea lor, în dorința de a fi mai conștienți de chemarea lor.

Zilele petrecute laolaltă au fost zile de studiu, rugăciune, au fost zile de comuniune frățască, timp în care pastorii au căutat să înțeleagă mai bine rolul și menirea ce o au în biserică și societate, ca să vadă mai bine ce parte le revine, pentru a fi mai de folos semenilor și vieții.

Cu această ocazie s-au abordat o gamă variată de subiecte, cum ar fi: Pastorul ca exemplu; Problemele vieții contemporane, pastorul și răspunderea sa socială; Indreptățirea prin credință; Aspecte ale lucrării de pastorație; Pastorul ca administrator; Pastorul și programul său; Spiritul Profetic și Doctrina Bisericii; Spiritul Profetic și mișcările dizidente; Chemarea și responsabilitatea pastorului; Legile în vigoare privind viața și activitatea Cultelor, obligativitatea pastorului de a le cunoaște și respecta; Pastorul și predica lui; Divorțul și recăsătorirea în lumina Bibliei și a Manualului Comunității și a Spiritului Profetic; Pastorul și relația lui cu comitetul Comunității și credincioșii.

Așa cum se poate vedea, s-a abordat un larg evantai de probleme legate de viața și activitatea pastorului. Referatele prezentate și discuțiile purtate în legătură cu subiectele de mai sus, au clarificat multe din problemele ce confruntă un pastor în activitatea sa.

Astfel de întâlniri de lucru, s-au dovedit o necesitate și o binecuvântare. Iată opiniile unor participanți la această întâlnire:

„Sînt deosebit de fericit și mulțumit, pentru faptul că am putut lua și eu parte la adunarea ținută la Brașov... desfășurată la un înalt nivel spiritual și administrativ“ (Stoica Dumitru — Conf. București).

„Consider că întâlnirea de la Brașov — din punct de vedere spiritual și al unității — a depășit nivelul celei din 1978. Cu această

ocazie mi-am dat seama și mai mult de nedesăvîrșirile mele și de neajunsurile activității mele. Dar L-am văzut mai strălucitor pe Domnul Isus Hristos și am toată încrederea în El. Sînt convins că reînscăderea noastră în lucrarea lui Dumnezeu va aduce slavă numelui Său și va contribui la propășirea Bisericii Sale (Iosif Gyeresy — Tg. Mureș).

Într-un poem în proză, un coleg ce-i place anonimatul ne-a scris următoarele:

„Prolog la camera de sus...“

„Opt zile de aur, în lumina de asfințit a secerișului celor o mie de spice împlinite. Ne-am lăsat acasă cimpurile în toilul stringerii roadelor și ne-am adus aici rănile pricnuite de iureșul lucrului.“

„Aici, în răcoarea de la poalele Timpei, brațe calde ne-au strîns la piept spunîndu-ne: „Bine ați venit, vestitori ai veșniciei! Odihniți-vă puțin! Vă vom lega rănile și vă vom umple sacii de merinde pentru drumul ce vă stă înaintea.“

„Și au fost opt zile de aur! Cam cit să ne stergem sudoarea de pe frunte și să ni se scrie în inimă lecția de iubire. Fiecare rînd așezat frumos și egal, turnat în forme limpezii să nu se uite și să poată fi citit mai ușor de alții.“

„Opt zile de aur numai bune pentru refacerea cel puțin parțială a chipului Divin în mina de lut nepuțincios.“

„Acum, o umbră de nostalgie pentru ceea ce a fost, lîngă muntele de speranță pentru ceea ce va fi.“

„Am adus cu noi coasele ruginite; ni le vom lua înapoi în bună stare, curățite de nisipul rutinei strecurat pe furis.“

„Ne poartă înapoi mirosul cîmpurilor noastre, cel mai fermecător parfum. Vom purta cu noi esențele rare, admirate în clipele de mare strălucire a cerului peste noi.“

„Din camera de sus plecăm întremați, cu neputințele ameliorate și amintirile calde.“

„Fii lăudați Doamne, pentru regăsirea sensurilor veșniciei, pentru suflul Spiritului Tău, care a venit de foarte departe să ne miște înainte spre Tine. Toarnă peste noi fîgăduința Tatălui, cum ai făcut-o și în cealaltă cameră de sus; și-Ți vom aduce slava ce Ți se cuvine... întreagă“.

Am plecat de la Brașov convins de bunătatea cerului și iubirea frățască. Am mulțumit Domnului pentru această ocazie și ne-am îndreptat gîndul mulțumirii spre înaltele autorități, pentru pacea și liniștea de care ne bucurăm, angajî-

du-ne să fim oameni ai muncii și ordinii, oameni utili societății. Și am mulțumit și multumim frățietății din Comunitatea Brașov, comitetului și pastorului, fr. Chelbegeanu Apostol și surorilor care ne-au fost mai mult decît gazde bune.

Facă Bunul Dumnezeu ca rezultatele acestei întâlniri să le vedem în viața și activitatea pastorilor și a comunităților Bisericii noastre.

Redacția

Cronica ideilor

ACUSTICA ÎN ARHITECTURA ADVENTĂ

„După ce a isprăvit de zidit casa, Solomon i-a îmbrăcat zidurile pe dinlăuntru cu scînduri de cedru, de la pardoseală pînă la tavan; a îmbrăcat astfel în lemn partea dinlăuntru, și a acoperit pardoseala casei cu scînduri de chiparos. A îmbrăcat cu scînduri de cedru cei douăzeci de coți ai fundului casei de la pardoseală pînă în creștetul zidurilor, și a păstrat locul acesta ca să facă din el Sfînta Sfintelor, Locul prea sînt. Cei patruzeci de coți de dinainte, alcătuiau Casa, adică Templul. Lemnul de cedru dinlăuntru avea săpături de colo-cinți, și flori deschise; totul era de cedru, nu se vedea nici o piatră“. I Imp. 6,14-18.

„Lăudați pe Domnul! Lăudați pe Domnul în Locașul Lui cel sînt, laudați-L în întinderea cerului, unde se arată puterea lui! Lăudați-L pentru isprăvile Lui cele mari, lăudați-L după mărimea Lui nemărginită! Lăudați-L cu sunete de trîmbiță, lăudați-L cu alăuta și arfa! Lăudați-L cu timpance și cu jocuri, lăudați-L, cîntînd cu instrumente cu coarde și cu cavalul. Lăudați-L cu chimvale sunătoare, lăudați-L cu chimvale zîngănitore! Tot ce are suflare, să laude pe Domnul! Lăudați pe Domnul“. Ps. 150,1-6.

„Lăudați pe Domnul“, este mesajul de veacuri, ce străbate amintiri de istorie milenară, venind pînă la noi, contemporanii de azi, prin undele imaurilor sfînte ale cîntărilor Sionului.

„Lăudați pe Domnul“, a fost torța înflăcărată a bucuriei, la Sfințirea Templului lui Solomon, ce a mărșăluit pe portativele timpului, frumusețea de nedescris a Cerurilor Prea Înalte, reprezentată simbolic, prin copia celui de dincolo de stele.

„Lăudați pe Domnul“, a fost imnul de jertfă cîntat, între zidurile mărețului templu din Ierusalim, îmbrăcat în lemn de cedru, de la pardoseală, pînă la plafon cit și pe

laturile lui interioare. Sunetul de trîmbiță și alăută, arfă și timpane, instrumente cu coarde și chimvale sunătoare, au descătusat în momente sublimе, frunțile încrețite de vreme și timp ale poporului Israel. „Lăudați pe Domnul”, este refrenul muzicii noastre de ieri și de azi, simbol al bucuriei și speranței, în așteptările viitoare ale veșnicilor. „Lăudați pe Domnul”, în case de lut, de piatră, de lemn, de beton și sticlă, în temple de inimi primitive de Dumnezeu. „Lăudați pe Domnul” este mesajul de azi, al muzicii advente, o muzică caldă, simplă și curată, plină de sevă cerească.

Casa de Rugăciune a comunității Brașov

Cu părere de rău trebuie să spunem că, această muzică de „suflet”, cum ar trebui s-o denumim, este **minimalizată** parțial dacă nu chiar total azi, din cauza acusticii necorespunzătoare.

Casei noastre de cult (adunare), trebuie să-i dăm o funcție corespunzătoare, o plastică adecvată, cu timpul în care trăim, să fim cu toții deopotrivă, teoretic, și pictori, și sculptori și poeți, și muzicieni, și constructori și teologi, etc.

Atingerea scopului propus anterior în spațiile de întrunire adventă, depinde și de modul cum se dezvoltă și răspund sunetele în muzică, vorbire, rugăciune, etc. Și cu acest lucru, intrăm deja, în domeniul acusticii, problemă rezolvată empiric, sau, mai bine zis nerezolvată **total**.

O bună audiere, sau confort acustic, este posibil numai în acele spații realizate, bine proporționate din punct de vedere arhitectural. Pe de altă parte, mărirea zgomotului ce caracterizează viața modernă, atât în exteriorul spațiilor închise cât și în interiorul lor, fac să se nască, aproape la fiecare pas, probleme

legate de atenuarea sau izolarea sunetului.

Intr-un spațiu închis, la urechea unui ascultător, sunetele pot ajunge direct sau, pe căi ocolite, (deci infirziate), după una sau mai multe reflexii. Sunetele reflectate care sosește în timpul persistenței subiective a senzației sonore produse de sunetul direct, întăresc acest sunet.

O intruziune mai mare duce la apariția senzației de ecou.

Decalajul maxim considerat acceptabil pentru vorbire este de 50 m/sec. (microsecunda = 1/1000 sec.) sau 1/20 secunde. Pentru muzică se acceptă și 1/15 secunde, deoarece schimbările de sunete se fac mai rar. Deci la o viteză de 340 m/sec. diferența de drum parcurs între unda directă și cea reflectată este de maximum 17,00 m.

Pentru o îmbunătățire a acusticii unei săli, se ia o structură absorbantă — o placă poroasă (tencuiei poroase, vată minerală, ipsos, P.F.L. poros, etc.), perforată ca un rezonator și așezată ca o membrană vibrantă — pe plafon.

Golurile în pereți sînt totdeauna din punct de vedere al izolației fonice o problemă destul de complicată. Ele reprezintă puncte delicate deoarece:

- închiderea lor se realizează cu materiale ușoare și subțiri.
- sînt neetanșe.

Ce se poate face totuși pentru realizarea unui indice de atenuare sonoră acceptabil?

1. Ameliorarea la maximum a etanșeității prin mărirea numărului de praguri, prevederea lor cu garnituri, din cauciuc sau materiale plastice, precum și tratarea fonoabsorbantă a suprafețelor de contact între părțile mobile și fixe.

2. Mărirea greutateii proprii (lemn masiv, pal, metal, etc.)

3. Alcătuirea din straturi multiple din materiale diferite intercalate cu materiale fonoabsorbante (vată minerală, P.F.L. poros).

4. Uși din două foi cuplate elastic și cu spațiu umplut cu vată minerală sau P.F.L. poros.

5. Uși duble cu „tambur de liniști” pe cît posibil mai distanțate, căptușite cu materiale absorbante către interior. Căptușirea implică vibrația ușii, reflexiile succesive între cele două foi și micșorează influența rezonanței spațiului de aer.

6. Prevederea unor încăperi **tampou** tratate corespunzător (cu absorbție totală cît mai mare).

În viitor, vom trata subiectul intitulat, **Protecția Acustică**, ce va ridica sensibil, poziția și acuratețea sunetelor în sălile noastre de audiere.

În concluzie, vorbirea, rugăciunea și cîntecul **advent**, trebuiesc auzite foarte bine, în spații simple, curate, elastice, bine proporționate, luminoase, cu o textură cromatico-sensibilă de perceput, și cu un confort acustic de efect, nu spre slava oamenilor, ci spre slava lui Dumnezeu.

Gheorghe Petrescu
arhitect

Din viața bisericii

In ultima parte a lunii august 1984, am avut bucuria să avem ca oaspete în mijlocul nostru pe fr. Robert W. Olsen, secretar al Fundației E. G. White, Washington, U.S.A.

Filnd prima sa vizită în țara noastră, a avut ocazia să se întâlnească nemijlocit cu frumusețile patriei noastre, cu ospitalitatea românească și cu căldura frățietății advente.

Întîlnirea avută cu pastorii și conducerea Conferințelor și Uniunii, au fost prilejuri de binecuvîntare pentru toți.

Ca reprezentant al Fundației E. G. White, a rămas profund impresionat de credincioșia frățietății și pastorilor adventiști din țara noastră, în Cuvîntul cel temeinic al profeției, ducînd cu sine tabloul plăcut al unei biserici ce-și desfășoară în liniște, armonie, libertate și pace activitatea ei spre binele semenilor și slava lui Dumnezeu.

* * *

In cursul lunii noiembrie 1984, fr. Francisc W. Wernick, prim vicepreședinte al Organizației Mondiale „Conferința Generală”, ne-a vizitat venind de la lucrările Comitetului de toamnă al Diviziunii Euro-Africa. Și dînsul a fost pentru prima dată oaspetele nostru. A vizitat sediile Conferințelor București, Bacău și Cluj și o serie de Comunități, printre care: Vaidacămăraș, Cluj, Sibiu, Brașov. Ploiești și cîteva din Comunitățile din București.

A avut ocazia să se întâlnească cu frații și surorile din aceste Comunități, și cu conducerea Conferințelor vizitate. A avut ocazia să se întîrească cu pastorii, și să admire frumusețile patriei și arhitectura cea nouă a orașelor țării și a Caselor de Rugăciune.

A mărturisit adesea în public că această vizită i-a îmbogățit viața și i-a încălzit inima.

Domnul Dumnezeu să binecuvînteze lumea cu pace și bună înțelegere. Cînd oamenii se vor cunoaște mai bine, se vor înțelege mai bine.

* * *

In prima parte a lunii noiembrie 1984, a avut loc ședința Comitetului Diviziunii Euro-Africa, din Berna, Elveția. Lucrările s-au ținut la Berna și Gland. Din partea Uniunii noastre au luat parte: D. Popa, președintele Uniunii și membru al acestui organism și N. Dumitrescu, șeful Contabil al Uniunii, ca invitat.

Redacția

epistola către evrei

CAPITOLUL 13

Sfaturi înainte de despărțire

Apostolul și-a terminat lucrarea. El a prezentat pe Isus Hristos ca Mântuitor și Mare Preot și a învățat poporul în legătură cu lucrarea pe care El o face în Sanctuarul ceresc. Acum, era rîndul lor să urmeze pe Hristos, să meargă cu El dincolo de poartă și să sufere ocara Lui. Toate acestea ei aveau să le experimenteze într-un mod foarte real, căci în curînd ei aveau să fugă din Ierusalim și să fie împrăștiați în toate părțile lumii. Dar orice avea să se întimplă, ei nu trebuiau să uite creștinismul lor, ci întotdeauna trebuia să imite pe Maestrul lor.

Salutul de despărțire este foarte important și foarte frumos, prin care apostolul atrage îndată atenția lor la legămîntul cel veșnic.

Evrei 13,1-4: „*Stăruți în dragostea frățească. Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri. Aduceți-vă aminte de cei ce sînt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați cu ei; de cei chimuiți, ca unii care și voi sînteți în trup. Cășătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari pe preacurvari.*”

Ultimul capitol al cărții cuprinde foarte multe sfaturi practice și ilustrative. Scriitorul și-a încheiat prezentarea temei sale principale, terminată printr-o comparație între muntele Sinai și muntele Sion. Acum, el adaugă cîteva cuvinte de sfat și îndrumare.

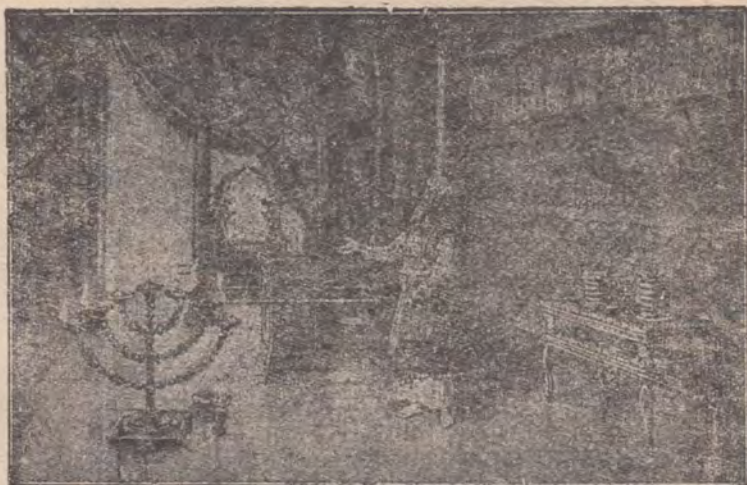
Versetul 1. „Stăruți în dragostea frățească”. Dragostea frățească nu era ceva obișnuit între neamuri în acele zile, dar printre creștini, era o virtute deosebită, puternică și vie în comunitatea apostolică. (Rom. 12,10.9; 1 Cor. 13). De fapt, aici, apostolul Pavel nu îndeamnă pe frați să se iubească unii pe alții — căci acest lucru îl făceau — ci îi îndemna să continue a face acest lucru. Să stăruiască a trăi astfel.

Persecuția fusese și avea să fie partea multora, iar ei trebuiau să fie totdeauna gata să-și ajute frații. Hristos îi avertizase că atunci cînd va veni timpul să plece, să fugă din cauza necazurilor ce aveau să vină peste ei, nu vor putea lua nimic cu ei (Mat. 24,16-18). Acum... timpul acela se apropia. Pentru ei, care se apropiu de anul 70 d.Hr., era necesar ca fiecare dintre ei să fie conștient de acest lucru și gata a fi de ajutor demonstrînd această legătură frățească.

Versetul 2. „Primirea de oaspeți”. Se pare că atunci, ca și acum, mulți erau atît de absorbiți de propriile lor ocupații și interese, încît uitau că au obligația morală de a iubi pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Cum biserica se dezvolta mereu, creștea foarte repede din punct de vedere numeric, era primejdia, precum există și astăzi, ca aceeași stare de spirit să se manifeste printre cei ce se numesc „frați”.

găsească căi și mijloace pentru practicarea spiritului ospitalității în condițiile vieții moderne.

„Au găzduit... pe îngeri”. Acesta a fost privilegiul lui Abraam (Gen. 10,1-8); al lui Lot (Gen. 19,1-3); al lui Ghedeon (Jud. 6,11-20) și a lui Manoah (Jud. 13,2-4,9-21). Conform celor spuse de Mîntuitorul (Mat. 25,35), primirea de oaspeți va fi luată în considerație la ziua marilor socoteli.

Aproapele nostru este acela care are nevoie de prietenia, sprijinul și ospitalitatea noastră.

Pe timpul acela, hanurile nu erau nici multe și nici prea ospitaliere. Străinii erau întîmpinați cu suspiciuni, din cauza multor lucruri neplăcute întîmplăte, cum și a unei anume mentalități. Din cauza comodității vieții moderne, în mod deosebit în orașe și marile orașe, s-ar părea că ospitalitatea nu mai are valoarea și spiritul ce-l avea odinioară, mai ales astăzi cînd orașele sînt pline de hoteluri, moteluri și alte locuri speciale unde te poți odihni și ospăta. Cu toate acestea, ospitalitatea, spiritul ospitalier al iubirii, este necesar și astăzi, așa cum a fost și atunci și în tot timpul. Cînd Pavel scria aceste lucruri, dacă cineva nu avea pe inimă iubirea față de aproapele manifestată în și prin ospitalitate, mulți călători nu aveau unde petrece noaptea, nu aveau un adăpost și unde să-și plece capul. În vechime, ospitalitatea cerea ca oaspețele să fie servit cu tot ceea ce avea nevoie. Spiritul acesta rămîne și astăzi o parte componentă a iubirii față de aproapele, și credincioșii trebuie să

Versetul 3. „Aduceți-vă aminte...” de cei în situații deosebite. Versetul acesta ne spune că unii din credincioșii generației apostolului Pavel treceau prin greutăți și persecuții din partea cezarilor romani. Pavel în persoană a fost, în ultima parte a vieții sale în lanțuri, sfîrșindu-și viața în închisoarea Mamertini din Roma. Pe cînd se afla închis, mulți dintre frați l-au vizitat, i-au venit în ajutor și el nu putea uita acest lucru. De aceea spunea el frățietății: „Aduceți-vă aminte de cei ce sînt în lanțuri”.

Necazuri sau situații nedorite pot veni asupra multora. Uneori din cauze bine determinate, alteori fără să poți vedea o anumită cauză. În asemenea situații este bine să ne aducem aminte de cei ce au nevoie de ajutorul și sprijinul nostru și să stăruim în dragostea frățească. Acest îndemn al apostolului de a nu uita pe aceia care se află în diferite necazuri, are în vedere și faptul că în trupul acesta fiind, oricine dintre noi poate să treacă prin necazuri și nenorociri. De aceea să ne gîndim cum ne-am simți noi dacă am fi în aceeași situație și să

procedăm în consecință. Principiul stabilit în „regula de aur” a creștinului, trebuie să fie aplicat tuturor acelor care au nevoie de sprijin și ajutor. Creștinul nu trebuie să-și pună întrebarea dacă cel ce are nevoie de noi merită sau nu să fie sprijinit. Este suficient faptul că un om are nevoie să fie ajutat din motive de iubire și umanitate.

Versetul 4. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea”. Ideea sfatului prezentat aici de către Pavel se referă la păstrarea în curăție a legământului conjugal și împotriva falsei idei ce se vehicula pe atunci, cum că legătura căsătoriei nu este onorabilă. Este de asemenea și o atitudine categorică împotriva celibatului. Existau și pe atunci unii care opreau căsătoria (1 Tim. 4,1-3), după cum mai sînt și astăzi și care

te le omenesci. Cînd scopul inițial al Creatorului este realizat în viața de familie, atunci se dau pe față rezultate bune. Numai atunci cînd legătura căsătoriei este pervertită spre a servi unor scopuri și pasiuni nesfinte, numai atunci căsătoria își pierde calitatea ei de a fi onorabilă și ținută „în toată cinstea”.

Partea a doua a versetului atrage atenția asupra faptului că legătura căsătoriei nu trebuie să se transforme într-un instrument de satisfacere a pasiunilor josnice și pervertire a legământului conjugal. De asemenea, să infirme teoriile unora cum că viața intimă a căsătoriei ar fi neonorabilă și că ar fi o piedică în calea dezvoltării unui caracter nobil. O asemenea concepție este contrară voinței divine.

cred că un înalt standard creștin poate fi atins, numai prin celibat. Un astfel de raționament nu are aprobarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu dezaprobă orice fel de comportare imorală. Orice pasiune josnică este condamnată, fie aceasta înlăuntru sau în afara cercului familiei, iar căsătoria trebuie să fie ținută în cinste, „Dumnezeu va judeca”. Oamenii pot acoperi păcatele, dar Dumnezeu le va judeca. Dumnezeu le cunoaște pe toate și într-o zi toate acestea vor fi descoperite, scoase la lumină.

Să nu uităm că instituția căsătoriei a fost adusă la ființă de către un Creator Atotînțelept, ca să fie o mare binecuvîntare pentru fiin-

Evrei 13,5-8: „Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El însuși a zis: 'Niciodată n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi'. Așa că putem zice plini de încredere: 'Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: Ce mi-ar putea face omul?' Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu, uitați-vă cu băgare de seamă la sfîrșitul felului lor de viețuire, și urmați-le credința! Isus Hristos este același ieri și azi și în veac”.

Versetul 5. Alte traduceri redau acest text astfel: „Conversația voastră să fie”. Traducerea noastră de Cornilescu redă mai bine originalul textului care de fapt spune

că omul nu trebuie să fie iubitor de bani. (gr. tropos — mod de viață, caracter). Deși aici se face mai mult referire la concepția celui în cauză (căci sînt mulți aceia care în mintea lor sînt iubitori de bani, chiar dacă în fapt nu sînt). În mod deosebit aici se face referire la această dispoziție a minții de a fi iubitor de bani... avar.

Este vrednic de reținut și faptul că și cei ce nu au mari posibilități materiale pot fi iubitori de... bani, tot așa ca și aceia care dispun de mari posibilități materiale. Sînt persoane zgîrcite atît printre cei avuți, cît și printre cei săraci. De aceea nimeni să nu aplice aceste muștrări la alții. Ele sînt adresate tuturor și toți pot profita de ele. Domnul ne-a dat această fermă asigurare: „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, și nici nu sîng nimic în grînare; și totuși Tatăl vostru cel cereșc le hrănește. Oare nu sînteți voi cu mult mai de preț decît ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorîndu-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui? Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe cîmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe cîmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Nu vă îngrijorați dar, zicînd: „Ce vom mîncă?” sau „Ce vom bea?”. Sau: „Cu ce ne vom îmbrăca?”. Fiîndcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel cereșc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei.

„Mulțumiți-vă”. Virtutea aceasta a mulțumirii și recunoștinței cu ceea ce avem, este unul dintre cele mai prețioase daruri ale lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să fim mulțumiți așa cum sîntem. Acest lucru ar fi un non sens, ar fi o barieră împotriva dezvoltării, a progresului. Că noi trebuie să fim mulțumiți cu ceea ce avem. Adesea se întîmplă că inversăm valorile. Sîntem mulțumiți și prea mulțumiți cu realizările noastre pe plan spiritual, cultural, într-un cuvînt cu ceea ce sîntem, sau am ajuns a fi la un moment dat, și sîntem cu totul nemulțumiți cu ceea ce avem. Nimic nu este mai dezagreabil ca o persoană nemulțumită.

„Cu nici un chip nu te voi părăsi”. Acest gînd este luat probabil din Iosua 1,5, deși asemenea făgăduințe se află pretutindeni în paginile Sfințelor Scripturi (Gen. 28,15; Is. 41,17; 1 Cron. 28,20).

Versetul 6. „Domnul este ajutorul meu”. Expresia aceasta este luată

din Septuaginta (traducerea greacă a Bibliei) și anume, din Ps. 118,6. Ea respiră și transmite încredere. Când Domnul este de partea noastră, și noi la rîndu-ne sîntem de partea Domnului, atunci nu mai avem a ne teme de nimic.

Versetul 7. „De mai marii voștri”. Biserica lui Dumnezeu este o biserică a ordinii și organizației. Deși în biserică nimeni nu trebuie să stăpînească, totuși cei care sînt așezați și chemați să conducă lucrările bisericii trebuie să se bucure de respectul și încrederea tuturor. Se pare că în mod deosebit aceste cuvinte se referă — mai cu deosebire — la cei care au avut poziții de răspundere în biserică și care acum sînt în afara cadrelor active, se odihnesc de oboseala muncii lor. Dar trebuie să recunoaștem că textul se adresează tuturor deopotrivă. (1 Tes. 5,12-13).

„Urmați-le credința”. Probabil că autorul a avut anumite persoane în mintea sa atunci cînd a exprimat aceste gânduri, dar așa cum am spus mai sus, principiul se adresează deopotrivă tuturor. Deci să le imităm credința și alergarea vieții lor.

Versetul 8. „Este același”. Una dintre marile binecuvîntări ale credinței adevărate, este faptul că Dumnezeu nu Se schimbă. „El este același ieri și azi și în veci”. În original ordinea este următoarea: „ieri și astăzi este la fel și-n totdeauna”. Expresia, este practic aceeași cu declarația pe care o găsim în Evr. 1,12: „Dar Tu ești același”.

Cele afirmate în acest verset, au fost, se pare, spuse cu intenția de a pregăti calea pentru avertizările din versetul 9. Avînd în vedere faptul că Isus nu Se schimbă niciodată, nici solia despre El nu se poate schimba vreodată. Învățătura care diferă de adevărul cel curat al Evangheliei care a fost vestit, poate să fie respinsă fără să se mai piardă timpul cu examinarea ei. Să reținem cele ce spune marele apostol Pavel: „Mă mir că treceti așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sînt unji oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un inger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Gal. 1,6-8).

Evrei 13,9-16: „Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine; căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mincări, care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit. Noi avem un altar, din care n-au drept să mîncească cei ce fac slujbă în cort. În adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sînge este adus de marele preot în Locul prea sfînt, pentru păcat, sînt arse de tot afară din tabără! De aceea și Isus, ca să sfințească

norodul cu însuși sîngele Său, a pătimit dincolo de poartă. Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocara Lui. Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci sîntem în căutarea celei viitoare. Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui! Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea li plac”.

Versetul 9. „Să nu vă lăsați amăgiți”. Aici autorul prin inspirație divină ne îndeamnă la credincioșie și statornicie. A sta tare, fără a fi cu ușurință clătinați, este unul dintre semnele maturității creștine. Hristos este totdeauna același și așa trebuie să fim și noi. Regretabil că unii sînt foarte ușor și repede influențați de orice vînt de învățătură, fie o idee „extraordinară”, fie... importată de cine știe unde. Din lipsă de perspicacitate și iluminare spirituală, mulți sînt neînștate să facă deosebire între adevăr și minciună, atunci cînd trebuie să pună alături ceea ce se prezintă ca fiind „noi descoperiri”, cu învățătura cea sănătoasă a Evangheliei. (Efes. 4,14; Col. 2,4,8).

„De orice fel de învățături străine”. Prea mulți sînt aceia care sînt cu ușurință influențați și afectați de unele învățături ce se vor „noi” și „cerești”. Ei sînt o atracție pentru ceea ce este strălucitor și „deosebit”. Apostolul face aici aluzie la aceia care sînt ocupați cu mincări ce „n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit”. Sublinierea, greutatea trebuie pusă pe ceea ce este fundamental, pe har și nu pe lucruri minore. Acest principiu este tot așa de adevărat și valabil și astăzi. Putea stabilizoarea a harului lui Hristos este pavăza cea mai bună a creștinului împotriva învățăturilor străine. (Rom. 1,7; 3,24). Se pare că cel puțin unele dintre persoanele acestea, adevărate ale unei mode trecătoare, merg în atitudinea lor dincolo de învățăturile cele simple, dar clare ale Scripturilor cu privire la dietă, și ajung pînă acolo că fac din ideile lor în materie de dietă, o problemă a credinței pentru alții. (Rom. 14,17; 1 Tim. 4,3).

Chiar aceia care susțineau atît de vehement dieta vegetariană, această atitudine a lor n-a avut nici un rezultat practic. Fără îndoială însă că aici se face referire la fracțiunile iudaizante care făceau necazuri Bisericii creștine primare, cum erau Ebionii și Nazarinii.

Versetele 10-12: „Noi avem un altar”. Scriitorul se referă aici la rolul legii levitice sau ceremoniale, care atunci cînd sîngele jertfei pentru păcat era adus în sanctuar, ca în cazul unui preot sau al întregii adunări, preotul nu trebuia să mîncească din carnea aceea, ci trebuia să o ardă afară din tabără (Lev. 6,30).

Totuși aceasta nu se petrecea cu toate jertfele pentru păcat. Cînd păcătoarea un conducător sau un om

de rînd, nu numai că i se permitea preotului să mîncească, dar chiar i se cerea acest lucru. „Preotul care va aduce jertfa de ispășire, acela s-o mîncească; și anume să fie mîncată într-un loc sfînt, în curtea cortului întîlnirii”. (Lev. 6,26). Principiul călăuzitor era cuprins în aceste cuvinte: „Dar să nu se mîncească nici o jertfă de ispășire din al cărui sînge se va aduce la cortul întîlnirii pentru facerea ispășirii în sfîntul locaș: ci aceea să fie arsă în foc”. (Lev. 6,30).

La această aplicare a legii face referire aici autorul Epistolei către Evrei, atunci cînd declară că „trupurile dobitoacelor, al căror sînge este adus de marele preot în Locul prea sfînt, pentru păcat, sînt arse de tot afară din tabără” (Evr. 13,11).

Atunci cînd sîngele jertfei pentru păcat era adus în sanctuar, preoții nu puteau să mîncească din carnea acelei jertfe. Dar, „noi avem un altar, din care n-au drept să mîncească cei ce fac slujbă în sanctuar”. Autorul atrage atenția asupra unei deosebiri de procedură între vechea și noua dispensațiune. Noi avem un altar din care n-au drept să mîncească. Iar motivul pentru care ei n-au dreptul să mîncească, era acela că sîngele era adus în sanctuar.

În armonie cu aceasta Isus a „suferit afară din tabără”. Sîngele Său a fost dus de El în Sanctuarul cereșc. El personal l-a dus acolo (Evr. 9,12). De aceea, în armonie cu legea amintită mai sus, carnea nu putea fi mîncată; ci ea trebuia să fie arsă. Cu toate acestea, în instituirea Sfintei Cine, Hristos a luat bucată de pîine și a zis: „Luați, mîncăți; acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi” (1 Cor. 11,24).

Acest lucru era în opoziție cu legea levitică la care face apostolul referire. Aceia care slujeau la altar nu aveau dreptul să mîncească carnea atunci cînd sîngele era adus în sanctuar. Dar în Noul Testament, noi avem acest drept: „Acest pahar este legămîntul cel nou în sîngele Meu”, spunea Isus Hristos (1 Cor. 11,25). În Noul Legămînt noi devenim părtași ai lui Hristos, simbolizat prin pîinea cea frîntă, pe care atunci cînd o mîncăm, într-un mod foarte real, ea devine parte integrantă, se identifică cu cel ce participă la acest act. Preoții din vechime mînceau carnea și deci luau păcatul asupra lor (Lev. 10,17). Exact contrar este în Noul Testament, în care se spune că devenim părtași ai Lui, simbolizat prin orînduirile din Cina Domnului. Noi avem deci un altar, din care cei ce slujesc la sanctuar nu au voie să mîncească. El este binecuvîntata masă a comuniunii.

Autorul deci, face aici referire la faptul că preoților și levitilor le erau atribuite anumite părți din animalele jertfite, aduse la sanctuarul din pustie, sau la Templu (Lev.

6,16-18; 7,15-16; 31-34; Num. 18,8-10; Deut. 18,1-2; 1 Cor. 9,13). Poate că falsa doctrină la care se face referire în Evr. 13,9 a schimbat importanța cerinței din partea creștinilor de a practica vechile ritualuri și ceremonii iudaice, care se ocupau cu mîncări și băuturi, ca și cînd prin aceasta se putea obține o stare superioară de sfințenie. Dar creștinii au un altar, crucea Golgoete, și o jertfă ce întrece cu mult jertfele animalelor, ca valoare și eficiență. Această jertfă nu este alta decît „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1,29).

În orbita sistemului religios iudaic, preoții și leviții se bucurau de o poziție onorată și de privilegii deosebite. Dar, respingînd pe Isus, în ciuda poziției lor înalte, ei erau nevrednici să se împărtășească din ceea ce toți creștinii adevărați au dreptul. Pavel poate că se gîndea la pîinea și vinul de la Sfînta Cină. Indiferent de situație, meritele sistemului religios la care se face referire ca la „învățături străine“ (vers. 9), erau infinite mai inferioare căii de mîntuire prin credința în Isus Hristos.

Versetul 13. „Să ieșim“. Este o avertizare serioasă din serviciul în sanctuar. După cum Hristos a suferit dincolo de poartă, dincolo de poarta Ierusalimului, tot astfel și noi trebuie să-L urmăm, fără să ocolim rușinea păcatelor omenirii pe care o purta.

Iudeii creștini nu găseau pe Mesia în ritualurile și ceremoniile religiei iudaice. Ei erau încă israeliți, și ca atare, vorbind în mod figurat, locuitorii ai Ierusalimului. Dar dacă era ca să găsească pe Mesia, atunci ei trebuiau să-l caute dincolo de fruntariile iudaismului. În cadrul Epistolei către Evrei, această situație constituie un apel la creștinii iudei, ca aceștia să-și întoarcă ochii de la ritualurile și ceremoniile iudaice și să-i fixeze la Hristos și la lucrarea Sa de Mare Preot în Sanctuarul ceresc.

Versetul 14. „Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare“. Muștrarea și sfatul de a ieși afară din tabără, se bazează aici pe faptul că nu avem nici o „cetate stătătoare“. Pămîntul este căminul probării noastre și nu căminul nostru. Pe pămînt sîntem numai străini și călători. Dar asemenea patriarhilor din vechime noi căutăm o cetate ce are temelii tari și a cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

Iudeii priveau la Ierusalim ca la o „cetate stătătoare“ adică ei considerau că planul divin era în mod categoric legat de orașul ce era destinat, deci, să rămînă pentru totdeauna. Ei se simțeau în siguranță în brațele iudaismului. Dar creștinii nu aveau o asemenea cetate stătătoare. Speranțele și aspirațiile lor nu se asociază cu vreun oraș pămîntesc sau cu vreun sistem religios. Cît de semnificativ a fost aceasta pentru creștinii iudei care peste puțin timp aveau să fie martori ai distrugerii Ierusalimului.

Versetul 16. „Lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac“. Jertfele noastre nu trebuie să fie aduse numai... cu buzele. Noi trebuie să facem bine celor ce au nevoie de ajutorul nostru. Să facem binele și să fim gata să comunicăm cu alții, să împărțim cu alții ceea ce știm că va ajuta și alina nevoile și suferințele altora. Astfel de sacrificii sînt plăcute Domnului. Religia noastră, credința noastră nu trebuie să conștie numai din vorbe ci din... fapte. Dumnezeu dorește să vadă la urmașii Său un creștinism practic, trăit. Este nevoie să slujim nevoilor altora. Spiritul de sacrificiu de sine

trebuie să caracterizeze pe adevăratul creștin (Mat. 25,24-40). Apostolul Iacob înfățișează foarte bine acest gînd: „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați față de lume“ (Iacob 1,27).

Evrei 13,17-19: „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinînd, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos. Rugați-vă pentru noi, căci sîntem incredințați că avem un cuget bun, dorind să ne purtăm bine în toate lucrurile. Mai ales vă rog cu stăruință să faceți lucrul acesta, ca să vă fiu înapoiat mai curînd“.

Versetul 17. „Ascultați... fiți-le supuși“. Textul nostru repetă, de fapt, cele spuse în versetul 7, dar într-o formă mult mai definită, mai precisă. Dumnezeu a lăsat ca biserica Sa să fie condusă de bărbați chemați a purta răspunderi, și El cere ca și cei păstoriți, și cei ce păstoresc să se comporte după exemplul Marelui Păstor, Domnul Isus Hristos. Cei chemați în posturi de răspundere, în Comunități, Conferințe, Uniune și pînă la Conferința Generală, nu trebuie să „dom-

nească“ ci să păstorească cu iubire și credincioșie pe cei ce i-au fost dați în păstorire. Ei sînt răspunzători înaintea lui Dumnezeu și a bisericii de bunul mers și prosperitatea poporului Său. El va cere în modul cel mai strict socoteală servului Său de cele ce i-au fost date, de răspunderea și darurile ce i-au fost date. Cită atenție, și cită credincioșie trebuie să dăm pe față!

„Ca unii care au să dea socoteală“. Chemarea de conducători implică responsabilitate. De obicei, unii consideră responsabilitatea aceasta numai în sensul de a veghea ca alții să-și împlinescă lucrarea, datoria, etc. Dumnezeu consideră acest lucru și dintr-un alt unghi. Nu numai cît au făcut, deci cantitativ, ci în ce măsură cei păstoriți prosperă, cum cresc, cum devin mai spirituali, mai apropiați de identificarea lor cu Isus Hristos, Mîntuitorul. Mat. 25,21. De remarcat faptul că din punct de vedere al bisericii, atît conducătorii, deci cei ce păstoresc, cît și cei păstoriți, și unii și alții pot avea fie bucurii, fie necazuri, dacă, colaborarea dintre ei nu este bună sau dacă o parte vrea să facă unele lucruri în detrimentul colaborării și iubirii frățești. Domnul Hristos spunea categoric: „Eu și Tatăl una sîntem“. Acesta este principiul ce trebuie să stea la baza colaborării și legăturii dintre toți factorii ce compun biserica.

Versetul 18. „Rugați-vă pentru noi“. Adeseori se rostesc cu multă ușurință aceste cuvînte și devin de multe ori o formulă de politețe. Atunci însă cînd ele sînt rostite de un suflet mare ca apostolul Pavel, cînd el rostește „rugați-vă pentru noi“, atunci el este un strigăt de ajutor ce nu poate fi trecut cu vederea, ce nu poate rămîne fără răspuns. Deși a fost un om de o vastă experiență și o mare personalitate spirituală, Pavel a apreciat și a solicitat rugăciunile fraților săi în Hristos. Orice conducător conștient de răspunderea sa și de puterea rugăciunii, apreciază interesul și rugăciunile aceluia cu care și pentru care lucrează. „Un cuget bun“. Aici apostolul ne spune că dorința și idealul său este acela de a fi cinstit, drept, a avea și a păstra un cuget bun, sau o credință dreaptă. El are simțămîntul că are nevoie să fie ajutat. El nu dorește altceva decît să facă voia lui Dumnezeu. Cînd un astfel de om face apel ca și alții să se roage pentru el, această dă pe față atitudinea unui spirit umil. (Fapte 23,1; 24,16; Rom. 9,1; 2 Cor. 1,12; 2 Tim. 1,3).

Versetul 19. „Să vă fiu înapoiat“. Pavel era despărțit de credincioși, și dorea foarte mult să fie împreună cu ei. Aceasta este adesea partea slujitorilor lui Dumnezeu. Singur, despărțit de cei pe care-i iubea și care-l iubeau, și unii și alții doreau nespus să fie iarăși laolaltă. Asemenea sfinților din vechime, ei doreau după cetatea a cărei temelii sînt veșnice, al cărei Meșter și Ziditor este Hristos, căminul celor

măntuiți. De fapt, versetul 23 sugerează faptul că Timotei era în închisoare la data aceea și de asemenea că autorul Epistolei către Evrei ar fi fost pus în libertate. Alte situații, cum ar fi boala, sau problemele lucrării misionare l-au împiedicat pe Pavel să se întoarcă la cititorii săi.

Evrei 13,20-25. „Dumnezeul păcii, care prin singele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în veșii vecilor! Amin. Vă rog fraților, să primiți bine acest cuvânt de sfătuire, căci v-am scris pe scurt. Să știți că fratelui Timotei i s-a dat drumul. Dacă vine curînd, voi veni împreună cu el să vă văd. Spuneți sănătate tuturor mai multor fraților și tuturor sfinților. Cei din Italia vă trimit sănătate, Harul să fie cu voi cu toți! Amin.”

Versetul 20. „Dumnezeul păcii”. Acesta este salutul de despărțire al apostolului. El își încredințează cititorii griji și ocrotirii Dumnezeului Păcii, Acela care a adus din nou la viață pe marele Păstor al turmei, prin singele legământului cel veșnic. Această declarație arată faptul că învierea a fost o parte a legământului cel veșnic, o parte a înțelegerii făcută în sfatul cerului.

Versetul 21. „Să vă facă desăvârșiți”. Ceea ce s-a imputat vechiului legământ și preoției aferente, a fost faptul că ea n-a făcut nimic desăvârșit. Apostolul se roagă acum ca Dumnezeu să-i facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să se facă voia lui Dumnezeu. Rostind aceste cuvinte, exprimîndu-și dorința sufletului său, el îi încredințează în grija lui Isus Hristos, a Lui să fie slava în veșii vecilor! Amin.

Versetele 22-25. El, apostolul Pavel, încheie epistola sa cu speranța că ei vor primi bine cuvintele lui de îndemn. De asemenea el le transmite știri despre Timotei, și anume că el a fost eliberat și că le va face o vizită — cît de curînd. El speră să-i vadă cît de curînd. Apoi i-a rugat să salute pe conducătorii lor și pe toți sfinții, transmitîndu-le salutul fraților din Italia. Cuvintele de încheiere ale apostolului Pavel au fost: „Harul să fie cu voi cu toți! Amin”.

(continuare în cop. III)

Adunările Generale Elective ale Conferințelor

„Dar toate lucrurile să se facă în chip cuvințios și cu rînduială”. 1 Cor. 14,40.

Sfînta Scriptură abundă în învățături din care se degajă grija, preocuparea cerului pentru tot ceea ce este sfînt și drept, pentru ordine și disciplină, pentru rînduială și manifestări ale iubirii față de tot ceea ce este spre binele și prosperitatea bisericii.

În rînduielele organizatorice ale bisericii noastre, se prevede ca Adunările Generale Elective ale Comunităților, pentru alegerea organului său de conducere, să fie convocate din doi în doi ani. (Statutul

Deac Gligor
președinte

Moldovan
Aron
secretar

Memete Pavel
consilier
ad-tiv

Rusu Gheorghe
consilier

Maur Traian
consilier

de organizare art. 19; Organizația Bisericii A.Z.S. pag. 275), iar Adunările Generale Elective ale Conferințelor, din patru în patru ani.

În anul acesta, în aducerea la îndeplinire a prevederilor statutare au avut loc Adunările Generale Elective ale Comunităților, care au ales noile comitete de conducere a lor, cum și Adunările Generale Elective la nivelul Conferințelor.

Conferința Sibiu.

În ziua de 30 septembrie 1984 s-au ținut la Timișoara, lucrările electivale ale Conferinței Sibiu cu sediul la Timișoara.

Au fost prezenți următorii delegați aleși: Buciuman Ioan, Ghișoiu

Mihai, Faur Ștefan, Secui Petru, Varcuș Vasile, Ban Ioan, Penca Ilie, Orban Adalbert, Chelbegeanu Apostol, Constantinescu Cornel, Petrescu Ioan, Dragoș Victor, Bondar Ioan, Selejan Teodor, Florescu Samoilă, Mara Ioan, Ilisie Ioan, Tulbure Tudor, Ociu Teodor, Purtan Ioan, Mihăciuță Andrei, Crețu Aurel, Popa Vasile, Hobodoc Constantin, Vieru Ilie, Zorzon Antonie, Olei Gheorghe, Bărbulescu Gh., Golea Ion, Schell Mihail, Zgonea Victor, Pop Ioan, Ursu Victor, Morosan Paul, Timar Geza, Ludu Ioan, Steblea Gheorghe, Kestner Radu, Ionescu Ștefan și Aldea Traian.

Au participat următorii delegați de drept: Deac Gligor, Moldovan Aron, Baston Ioan, Maur Traian, Rusu Gheorghe, Mocanu Gabriel, Stoiu Ioan, Dănăiață Mircea, Bertalan Iosif.

Lucrările electivale au fost conduse de către fr. D. Popa, președintele Uniunii, secondat de fr. N. Popescu, Toma Cornel și Dumitrescu Nelu.

Prin vot a fost ales biroul Adunării Generale Elective al Confe-

rinței, format din frații: Deac Gligor ca președinte, Moldovan Aron ca secretar, Orban Adalbert și Steblea Gheorghe ca scrutatori.

Pentru aducerea la îndeplinire a lucrărilor de pe agenda Adunării Generale, delegații constituiți în cinci grupe de districte, au propus și adunarea a votat următorul comitet special:

Buciuman Ioan, Orban Adalbert, Varcuș Vasile, Chelbegeanu Apostol, Constantinescu Corneliu, Selejan Teodor, Olei Gheorghe, Crețu Aurel, Zgonea Nicolae și Schell Mihail.

Comitetul special lucrînd sub președinția fr. D. Popa, secondat de fr. N. Popescu, Toma Cornel și N. Dumitrescu, au propus și s-a votat ur-

mătorul comitet de propuneri : Constantinescu Cornel, Buciuman Ioan, Secui Petru, Penca Ilie, Mara Ioan, Schell Mihaiel, Petrescu Ioan și Hodoboc Constantin.

Acestui comitet lucrînd sub conducerea fr. D. Popa, președintele Uniunii, secondat de N. Popescu, C. Toma și N. Dumitrescu, i-a revenit marea răspundere, ca în temere de Dumnezeu, cu rugăciune și simț de răspundere, să facă propuneri Adunării Generale pentru alegerea noilor slujbași principali ai Conferinței, organul de conducere al Conferinței, pe noul termen statutar, și să aleagă pe delegații Conferinței la Adunarea Generală a Uniunii din 1985.

După un timp de meditație și rugăciune, chibzînd asupra acestor lucrări comitetul a făcut adunării următoarele propuneri :

Slujbași principali ai Conferinței : președinte, Deac Gligor, secretar, Moldovan Aron, consilier administrativ, Memete Pavel, consilieri, Rusu Gheorghe și Maur Traian.

Comitetul de conducere al Conferinței :

Deac Gligor, președinte ; Moldovan Aron, secretar ; Memete Pavel, Rusu Gheorghe, Maur Traian, Stoiu Ioan, Aldea Traian, Schell Mihaiel și Tulbure Tudor, membrii ai Comitetului.

Delegați la Adunarea Generală a Uniunii :

Delegați titulari : Moldovan Aron, Rusu Gheorghe, Stoiu Ioan, Secui Petru, Schell Mihaiel, Tulbure Tudor, Mara Ioan.

Delegați supleanți : Orban Adalbert, Zgunea Nicolae.

După cuvenitul timp de contestații, timp în care s-au prezentat numai două autocontestații, propunerile au fost puse la vot și votate în unanimitate de către delegați.

Adunarea Generală Electivă a Conferinței Sibiu cu sediul la Timișoara, s-a desfășurat în spiritul cel bun, armonios, în care trebuie să se desfășoare toată activitatea noastră, lăsînd ca Cel Atotputernic prin Duhul cel Sfînt și uneltele Sale omenestii să lucreze spre binele și prosperitatea Bisericii Sale.

Adunarea Generală Electivă a Conferinței Sibiu, cu sediul la Timișoara, s-a încheiat într-o plăcută atmosferă, aducînd mulțumiri lui Dumnezeu pentru călăuzirea Sa și Autorităților de Stat pentru libertatea de a ne desfășura viața religioasă în conformitate cu rînduielele și practicile noastre organizatorice.

Conferința Bacău

La data de 7 octombrie 1984, au avut loc la Bacău, Adunarea Generală Electivă a Conferinței. Lucrările s-au desfășurat într-un spirit de totală consacrare. Rugăciunile și

dorința tuturor a fost aceea ca Domnul Dumnezeu, prin Duhul Său cel Sfînt să lucreze prin elementele omenestii de care dispune, pentru ca aceste importante lucrări, să poarte amprenta și aprobarea cerului.

Au fost prezenți, următorii delegați aleși : Pirvan Ștefan, Dumitrescu Eugen, Geantă Daniel, Pohrib Tache, Jureschi Vasile, Vrînceanu Aurel, Dima Viorel, Mihaelache Titu, Ciorba Iosif, Liga Io-

Bidiuc Ioan
președinte

Buciuman
Ioan
secretar

Dima Viorel
consilier ad-tiv

Dumitrașcu
Dumitru
consilier

Colțuneac
Vasile
consilier

safat, Iacob Stelian, Istrate Vasile, Micu Samuel, Burducea Ion, Ghindea Vasile, Neagu Emil, Bounegru Gheorghe, Caia Emanuel, Prisecaru Mircea, Chiorăscu Costache, Bejan Dumitru, Apostol Vasile, Porfire Nicolae, Bică Constantin, Epure Mihai, Zaharia Mihaelache, Ciucă Mihai, Condache Ioan, Alexandru Paul, Necula Pavel, Chidovăț Vladimir, Buburuzan Gheorghe, Sandu Dumitru, Todiraș Vasile, Suiu Ghe-rasim, Burlacu Gheorghe, Muraru Gheorghe, Butnaru Dumitru, Marian Corneliu, Roman Mitache.

Delegați de drept : Bidiuc Ioan, Dumitrașcu Dumitru, Mirea Ionel, Colțuneac Vasile, Roșca Emanuel, Cazacu Ștefan și Moraru Petre.

Din partea Uniunii au luat parte : D. Popa, președintele Uniunii, secondat de frații : N. Popescu, secretar al Uniunii, N. Dumitrescu, șef contabil și Chițu Marin, consilier.

Deschizîndu-se lucrările Adunării Generale Elective, s-a constituit următorul birou al adunării :

I. Bidiuc, președinte ; V. Jureschi, secretar ; Marian Corneliu și Ciucă Mihai ca scrutatori.

Conform rînduielelor, delegații constituiți în cinci grupe de cimpuri învecinate, au făcut următoarele propuneri pentru componența comitetului special : D. Popa, Vrînceanu Aurel, Prisecaru Mircea, Di-

ma Viorel, Ciucă Mihai, Liga Iosafat, Marian Corneliu, Micu Samuel, Ghindea Vasile, Ciorba Iosif și Bejan Dumitru.

Puse la vot, propunerile au fost votate în unanimitate.

Acest comitet lucrînd sub conducerea fr. D. Popa, secondat de fr. N. Popescu, fr. Chițu Marin și N. Dumitrescu, au analizat și au făcut următoarele propuneri privind componența comitetului de propuneri :

D. Popa, Alexandru Paul, Marian Corneliu, Ciucă Mihai, Chiorăscu Costache, Jureschi Vasile, Ciorba Iosif, Geantă Daniel și Vrînceanu Aurel.

Adunarea votează în unanimitate acest comitet, care lucrînd cu multă responsabilitate, face adunării următoarele propuneri :

Slujbași principali ai Conferinței pe următorul termen statutar : Bidiuc Ioan, președinte ; Buciuman

Ioan, secretar ; Dima Viorel, consilier administrativ ; Dumitrașcu Dumitru și Colțuneac Vasile, consilieri.

Comitetul de Conducere al Conferinței Bacău : Bidiuc Ioan, președinte ; Buciuman Ioan, secretar, Dima Viorel, Dumitrașcu Dumitru, Colțuneac Vasile, Micu Samuel, Vrînceanu Aurel, Ciucă Mihai și Cazacu Ștefan, membrii.

Delegați la Adunarea Generală Electivă a Uniunii :

Buciuman Ioan, Dima Viorel, Dumitrașcu Dumitru, Colțuneac Vasile, Micu Samuel, Vrînceanu Aurel, Ciucă Mihai, Cazacu Ștefan și Bejan Dumitru.

Delegați supleanți : Roșca Emanuel și Butnaru Dumitru.

Propunerile au fost votate după cum urmează :

Propunerea ca fr. I. Bidiuc să fie ales președinte al Conferinței pe următorul termen statutar, a fost votată în unanimitate de voturi.

Propunerea ca fr. I. Buciuman să fie ales secretar al Conferinței, a fost votată cu 41 voturi pentru și 6 contra. Propunerea ca fr. Dima Viorel să fie ales consilier administrativ al Conferinței a fost votată cu 45 voturi pentru și 2 contra. Propunerea ca fr. Dumitrașcu Dumitru să fie ales consilier, s-a votat cu 34 voturi pentru și 13 contra. Propunerea ca fr. Colțuneac Vasile să fie ales consilier, a fost votată

cu 35 voturi pentru și 12 contra. Toate celelalte propuneri privind comitetul de conducere al Conferinței și delegații la Adunarea Generală a Uniunii au fost votate în unanimitate — delegații având posibilitatea să se pronunțe deschis pentru opțiunile lor.

Conferința Cluj

Adunarea Generală a Conferinței Cluj, s-a ținut la data de 14 octombrie 1984, la Cluj-Napoca, frumosul oraș de pe Someș.

Într-o atmosferă deosebită delegații români, maghiari, din Maramureș sau Bihor, s-au adunat în capela Comunității din Cluj pentru aceste lucrări.

Au fost prezenți următorii delegați aleși: Moldovan Wilhelm, Cazan Petru, Borbath Zoltan, Boia

Stoica Napoleon
secretar

Resteșan Gheorghe
consilier ad-țiv

Nösner Gottfried
consilier

Chețan Emil
consilier

Grigore, Kovacs Gheorghe, Szasz Albert, Soó Karoly, Galfy Ludovic, Zanfır Damian, Bogdan Dumitru, Moldovan Ioan, Orban Antal, Roșca Dumitru, Szentagotay Lorand, Farkas Daniel, Sălăgea Victor, Bencze Alexandru, Nagy Ioan, Moldovan Ioan, Breja Ștefan, Bentea Lazăr, Barabas Pál, Cveres Denes, Papai Lajos, Ilyes Ioan, Duma Ștefan, Bartha Dezső, Serbant Ilie, Tătaru Viorel, Bekő László, Coman Gheorghe, Ivașcu Vasile, Dorgo Iacob, Sinar Lazăr, Dan Ioan, Simion Gheorghe, Bernarh Ludovic, Toma Alexandru, Mate Francisc.

Delegați de drept: Timiș Alexandru, Delea Alexandru, Resteșan Gheorghe, Orban Ioan, Nösner Gottfried, Gyeresy Iosif, Pușcaș Vasile, Stan Teodor, Danci Vasile, Szilagyi Francisc și Chețan Emil.

Din partea Uniunii frații: D. Popa, președintele Uniunii, secundat de fr. N. Popescu secretarul Uniunii și Nelu Dumitrescu, contabilul șef al Uniunii.

Deschiderea lucrărilor a constituit un prilej de consacrare, rugînd pe Cel Atotputernic să conducă prin Duhul Său cel Sfînt lucrările și pe slujitorii Săi.

Biroul Adunării a fost format din frații:

A. Timiș președinte; Stan Teodor secretar, Borbath Zoltan și Vulvară Ioan ca scrutatori.

După rînduielele cunoscute s-au propus și votat în unanimitate următoarele comitete:

Comitetul Special:

Dumitru Popa, Moldovan Wilhelm, Nagy Ioan, Kovacs Gheorghe,

Timiș Alexandru
președinte

Delegați la Adunarea Generală a Uniunii.

Delegați titulari:

Stoica Napoleon, Resteșan Gheorghe, Nösner Gottfried, Chețan Emil, Orban Ioan, Delea Alexandru, Gyeresy Iosif, Mate Francisc, Stan Vasile, Bentea Lazăr, Szentagotai Lorand.

Delegați supleanți:

Moldovan Wilhelm, Borbath Zoltan și Dorgo Iacob.

Toate propunerile făcute au fost votate în unanimitate. Lucrările fiind marcate de un simțămînt de sfîntă prezență și călăuzire a Duhului Sfînt.

Conferința București

Ultima, dar nu cea mai de pe urmă Conferință, la care s-au desfășurat lucrările Adunării Generale Elective, a fost Conferința București.

Astfel, la data de 21 octombrie 1984 în sala Comunității A.Z.S. Grant se aflau următorii delegați:

Niculescu Teodor, Faluveyg Dezideriu, Enache Marin, Uba Marin, Petre Nicolae, Vasile Constantin, Bocăncanu Adrian, Cristescu Lucian, Stoica Napoleon, Pascu Năstase, Bălan Constantin, Sibianu Petre, Geantă Ioan, Voinea Gabriel, Indricău Gheorghe, Gițan Teofil, Baciuc Constantin, Ritivoi Mihai, Bogan Victor, Enache Gheorghe, Popescu Ioan, Cioplică Victor, Iorga Victor, Anuceanu Ioan, Ocheanu Gheorghe, Turturică Petre, Popa Ioan, Dumitrescu Mihai, Roșu Ioan, Ene Paulin, Prodan Ioan, Găină Florea, Lepădatu Florea, Dobrică Titu, Ionescu Mihai, Lăptucă Zorinel, Bunea Gheorghe, Gheorghe Marin, Voinea Ion.

Delegați de drept: Ciucă Ioan, S'rimbu Gheorghe, Stoica Dumitru, Soare Ioan, Vasilescu Gabriel, Pătrașcu Emilian, Delicote Nicolae și Răducanu Petre.

Din partea Uniunii au luat parte: D. Popa, președintele Uniunii, N. Popescu, secretar al Uniunii, N. Dumitrescu, șef contabil, Chițu Marin și Cornel Toma, consilieri.

Într-o atmosferă solemnă lucrările s-au deschis aducînd slavă lui Dumnezeu și cu dorința mărturisită ca toți cei prezenți să conlucreze ca unul, ca toate lucrările să fie spre slava lui Dumnezeu și pentru binele și prosperitatea Bisericii Sale.

Biroul Adunării a fost alcătuit din frații: I. Ciucă, Stoica Napoleon, Enache Marin și Dobrică Titu.

Delegații constituiți în cinci grupe de lucru au propus adunării următoarele nume care să formeze Comitetul Special: D. Popa, Bălan Constantin, Popa Ioan, Vasile Constantin, Ene Paulin, Geantă Ioan, Voinea Ioan, Niculescu Teodor, Roșu Ioan, Pascu Năstase și Popescu Ioan.

Noi pastori întăriți prin binecuvîntare

Ciucă Ioan
președinte

Bocăneanu Adrian
secretar

Stoica Dumitru
consilier ad-tiv

Faluvegy Dezideriu
consilier

Vasilescu Gabriel
consilier

Delicote Nicolae
consilier

Sub conducerea președintelui Uniunii, acest comitet a avut sarcina să propună adunării numele celor care să formeze Comitetul de Propuneri, comitet ce este chemat să facă o lucrare cu profunde implicații în viața Conferinței și activitatea ei viitoare.

După o matură chibzuință și în temere de Dumnezeu s-au adus înaintea adunării următoarele propuneri:

D. Popa, Indricău Gheorghe, Roșu Ioan, Lepădatu Florea, Ene Paulin, Faluvegy Dezideriu, Sibiianu Petre, Cristescu Lucian și Bocăneanu Adrian.

După un timp de contestații, acest comitet a fost votat în unanimitate.

Lucrările acestui comitet, un comitet de o înaltă responsabilitate și atașament pentru cauza lui Dumnezeu și a bisericii, a supus adunării următoarele propuneri:

— Slujbași principali ai Conferinței București:

Președinte, Ciucă Ioan; secretar, Bocăneanu Adrian; consilier administrativ, Stoica Dumitru; consilieri: Faluvegy Dezideriu, Vasilescu Gabriel și Delicote Nicolae.

— Comitetul de Conducere al Conferinței:

I. Ciucă, președinte; Bocăneanu Adrian, secretar; Stoica Dumitru, Faluvegy Dezideriu, Vasilescu Gabriel, Delicote Nicolae, Toma Gheor-

ghe, Vasile Constantin, Pătrașcu Emilian, Roșu Ioan și Ene Paulin, membrii.

— Delegați la Adunarea Generală Electivă a Uniunii:

Bocăneanu Adrian, Stoica Dumitru, Faluvegy Dezideriu, Vasilescu Gabriel, Delicote Nicolae, Toma Gheorghe, Vasile Constantin, Strîmbu Gheorghe, Soare Ioan, Pascu Năstase, Bălan Constantin, Cristescu Lucian, Enache Lucian, Moisan

Petre, Sibiianu Petre, Roșu Ioan, Ene Paulin, Gițan Teofil, Lepădatu Florea, Indricău Gheorghe, Lăptueă Zorinel și Rîtivoiu Mihai.

Delegați supleanți: Mocanu Ion, Burtescu Ilie, Radu Ion, Micu Paulin, Dumitrescu Mihai, Prodan Ioan.

Adunarea Generală a votat în unanimitate aceste propuneri.

În acest fel, lucrările electivale la nivelul Conferințelor s-au desfășurat într-o notă de responsabilitate și armonie, mulțumind Bunului Dumnezeu și autorităților în drept pentru că și această lucrare s-a putut aduce la îndeplinire spre slava, binele și prosperitatea bisericii Sale.

La încheierea lor putem să ne rugăm împreună cu psalmistul:

„Învăță-mă căile Tale,

Doamne!

Eu... voi umbla în adevărul Tău,

Fă-mi inima

Să se teamă de Numele Tău

Căci... Mare este bunătatea Ta față de... noi“.

Ps. 86,11-13

Fie ca toți cei chemați a sluji lui Dumnezeu și aproapelui, binelui comun să trăiască aceste simțăminte ale psalmistului; și Domnul Dumnezeu care i-a chemat, le va da puterea de care au nevoie și iluminarea Sa.

Comitetul Uniunii

„Pe cînd slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfînt a zis: 'Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care I-am chemat'“.

„Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mîinile peste ei și i-au lăsat să plece“ (Fapte 13,2-3).

După un timp de la data cînd Dumnezeu i-a chemat în activitate, timp în care cei chemați și-au dovedit chemarea la slujba Evangheliei, El a ales pe unii dintre ei pentru a fi întăriți prin binecuvîntare.

„A rînduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască“ (Marcu 3,14).

„Dumnezeu a binecuvîntat în mod abundent activitatea lui Pavel și Barnaba în tot timpul petrecut de ei cu credincioșii din Antiohia. Dar nici unul dintre ei nu fusese întărit — ca acum — prin binecuvîntare pentru slujba Evangheliei. Mai înainte de a fi trimiși... acești apostoli au fost în mod solemn consacrați lui Dumnezeu prin post și rugăciune și prin punerea mîinilor. În felul acesta, ei au fost autorizați de către biserică nu numai să învețe pe alții adevărul, ci să aducă la îndeplinire toate orînduirile sfînte din biserică, fiind investiți cu deplină autoritate bisericască“ (A.A. 160-172).

În conformitate cu această practică, în anul 1984 un număr de doisprezece tineri pastori au fost întăriți prin binecuvîntare, ca pastori ai Bisericii Advente.

Astfel, la data de 11 februarie 1984, în Comunitatea București-Grant, a avut loc întărirea prin binecuvîntare a fraților: Stoica Napoleon, Petre Teofil, Peicu Virgil, Mohanu Mihai și Bocăneanu Adrian.

Pe data de 18 februarie 1984, în Comunitatea Timișoara, a avut loc întărirea prin binecuvîntare a fraților: Orban Adalbert și Buciuman Ioan.

În Comunitatea Bordești din județul Vrancea, în ziua de 7 aprilie 1984 a fost întărit prin binecuvîntare fr. Mihalache Titu.

In cadrul Conferinței București și anume în Comunitatea Grant, sîmbătă, 20 octombrie 1984 au fost întăriți prin binecuvîntare frații: Mocanu Ioan, Ghioaldă Leonida și Cristescu Lucian.

Ultima lucrare de întărire prin binecuvîntare în cursul anului 1984 a fost aceea a fratelui Treitly Iacob, în Comunitatea Vaidacămăras, Conferința Cluj.

În dreptul fiecăruia dintre acești frați, comitetele Conferințelor și delegați ai Uniunii s-au ocupat îndeaproape de activitatea, chemarea și pregătirea lor pentru lucrarea plină de răspundere la care sînt chemați.

Cu aceste ocazii s-a subliniat sfințenia chemării și lucrării pastorului, rugînd pe Bunul Dumnezeu ca acest grup de doisprezece slujitori ai bisericii să facă totul pentru slava lui Dumnezeu și spre binele și prosperitatea bisericii și a apropielilor lor.

„Te rog fierbînte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvîntul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustă, ceartă, îndeamnă cu toată blîndețea și învățătura. Căci va veni vremea cînd oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ei îi vor gîdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da încăfători după poftelile lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisirii închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist, și împlinește-ți bine slujba“. 2 Tim. 4,1-5.

Redacția

EPISTOLA CĂTRE EVREI

(urmare din pag. 17)

Epilog

Autorul și-a împlinit sarcina. El a prezentat cititorilor săi, aceluia cărora le era în mod deosebit adresată epistola sa, faptul că Isus Hristos era atît Dumnezeu cît și om. Era Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului și care poate să mintuiască în mod desăvîrșit pe cei ce-L recunosc ca Mîntuitor personal, și care în același timp, poate să simtă, să simpatizeze cu omul în necazurile, luptele și suferințele lui. El a pre-

zentat pe Isus Hristos ca Mare Preot și Mijlocitor și care în prezent face lucrarea de mijlocire înaintea Tatălui din ceruri, în favoarea noastră. Și totuși Isus Hristos este mai mult decît numai un simplu apărător. El este Conducătorul, Acela care călăuzește pe oameni pe căile mîntuirii. În această calitate El ne-a deschis o cale nouă și vie în Locul prea sfînt, prin perdeaua dinlăuntru, adică prin trupul Său, și de aceea trebuie să avem acum îndrăzneala a intra acolo împreună cu El.

A aduce pe cititor în situația de a intra cu Hristos în locurile sfînte, iată care a fost scopul autorului Epistolei către Evrei. Pe pămînt, în dispensațiunea Vechiului Testament, oamenii — cu excepția profeților — nu intrau în sanctuar. Ei se închinau lui Dumnezeu fără să-L fi văzut, pe care nu-L puteau vedea și în locuința Căruia nu puteau intra.

În Epistola către Evrei, apostolul Pavel prezintă o concepție cu totul nouă. Marele Preot pămîntesc putea intra în Locul prea sfînt numai odată pe an, într-o anumită zi, și nu putea lua pe nimeni cu el în Sfînta Sfîntelor. Cu teamă și tremurînd el se apropia de Locul prea sfînt al locuinței lui Dumnezeu, și poporul răsufla ușurat și fericit atunci cînd ieșea viu de acolo, fără să-și atragă asupra-și mînia lui Dumnezeu. Era mai degrabă o sarcină decît o plăcere ca să te prezinți înaintea lui Dumnezeu.

Avînd pe Isus Hristos ca Mare Preot, toate acestea se schimbă. Cu bucurie, nu numai că El personal intră, dar împreună cu El aduce oastea celor răscumparați, aceia care au urmat pe Miel oriunde Acesta a mers. Nimeni nu poate să nu vadă că privilegiile Evangheliei întrec cu mult pe acelea ale vechii dispensațiuni.

Făgăduințele referitoare, la ceva mai bun se întîlnesc în toată epistola. Găsim de exemplu: „mai presus, sau mai bun decît îngerii“ (Evr. 1,4); „lucruri mai bune“ (Evr. 6,9); „o nădejde mai bună“ (Evr. 7,19); „un legămînt mai bun“ (Evr. 7,22); „făgăduințe mai bune“ (Evr. 8,6); „jertfe mai bune“ (Evr. 9,13); „o avuție mai bună“ (Evr. 10,34); „o patrie mai bună“ (Evr. 11,16); „o înviere mai bună“ (Evr. 11,35); „ceva mai bun“ (Evr. 11,40); „vorbește mai bine decît singele lui Abel“ (Evr. 12,24). Și ca înecoronare a acestor „lucruri mai bune“, este fără îndoială privilegiul de a sta în prezența lui Dumnezeu, nu cu teamă și nici tremurînd, ci cu o sfîntă îndrăzneală, care este moștenirea copiilor lui Dumnezeu. O mai mare bucurie ca aceasta nu există pentru cel credincios.

De fapt, autorul putea foarte bine să încheie epistola sa în capitolul al zecelea, în care, în versetul 19 și 20,

el aduce pe cititorii săi în prezența lui Dumnezeu. Dar gîndindu-se la multe suflute scumpe care tremură și se îndoiesc de posibilitatea intrării lor într-o astfel de prezență binecuvîntată, el mai adaugă cîteva cuvinte pentru încurajare și avertizare. Dacă unii vor intra, cu siguranță că nu va fi meritul lor acesta. Aceasta se realizează numai prin credință. Așa se face că apostolul Pavel scrie capitolul al 11-lea, capitolul credinței din Epistola către Evrei. În acest capitol cititorul găsește o listă de persoane care în final, au cîștigat biruința deplină, deși biruința n-a fost ușoară și nici fără necazuri și lupte. Cine dintre cei care l-au cunoscut pe Iacob, caracterul lui, să fi sperat că acesta va ajunge în Împărăția lui Dumnezeu? Dar ce să mai spunem despre David, Barac, Samson, Rahab și mulți alții? Cu certitudine că numărul lor nu este complet, căci fără noi, ei să n-ajungă la desăvîrșire. Cuvinte pline de mîngîiere și de vitalitate pentru noi. Ei, toți aceștia care umplu de strălucire galeria Ebraților de seamă ai credinței, nu vor ajunge să se bucure de mîntuire în Împărăția veșnică a slavei fără noi.

De aceea să fim plini de curaj cu toții. Dumnezeu așteaptă și dorește ca cei ce formează biserica rămășiței din ultima generație să se alăture acestor eroi ai credinței, care au „căpătat o bună mărturie“... prin credință. Este suficient loc pentru toți. Fie ca Bunul Dumnezeu să acorde tuturor aceluia care se afundă în studierea, cunoașterea și trăirea Cuvîntului Său, o binecuvîntată intrare împreună cu toți sfinții, în Împărăția Slavei Sale. Harul să fie cu voi toți. Amin!

Exegēt

DESĂVÎRȘIREA — ESTE EA OARE POSIBILĂ ? (XIX)

(urmare din pag. a 6-a)

vîrșit, în mod conștient, de bună voie nici un păcat. Ei n-au pretins în mod îndrăzneț, că sînt fără de păcat; se bucurau de asigurarea cerului că sînt primiți. Și cu toate acestea, ei nu erau încă gata pentru a întîmpina pe Domnul lor. Ei nu cunoșteau acel grad al sfințirii, acea măsură a maturității, neprihănirea atribuită, cerută tuturor aceluia care vor fi luați de pe pămînt fără să vadă moartea, așa cum au fost Enoh și Ilie.

Dar într-o zi, urmașii Domnului Hristos vor fi gata pentru a-L întîmpina.

În românește :

D. Popa

Sfârșit de cale

Frații **Ioniță Costache** membru și prezbiter al com. Sitaru, jud. Ilfov și **Nițu Nicolae**, membru și prezbiter al com. Nenciulești, jud. Alexandria, au adormit în Domnul ambii în luna Septembrie 1984, având însă nestinsă în inima lor flacăra speranței advente de a vedea în curînd pe Acela pe care L-au iubit și pentru care și-au dedicat viața.

Bărbați de nădejde și adevărați stâlpi de susținere și ajutor ai comunităților din care au făcut parte, ani de-a rîndul au slujit lui Dumnezeu și aproapei avînd o bogată și binecuvîntată activitate a credincioșiei lor în care s-au distins prin corectitudine, bucuria slujirii, spirit de abnegație. Ne-au rămas niște exemple adevărate și pilde de urmat.

Ionică C. Ion, membru al com. Boureni, jud. Dolj și prezbiter al acestei comunități, a adormit în Domnul la vîrsta încă plină de putere de 63 ani. Născut în anul 1921, a primit credința și botezul biblic în anul 1947. A fost un destoinic slujbaş al comunității, fiind ales în diferite slujbe. S-a distins prin seriozitatea credinței și slujirii sale, prin dragostea pentru Mîntuitorul său cît și încrederea totală pe care

a avut-o în El. A avut bucuria să vadă pe fiul său Aurel ca slujitor al lui Dumnezeu, angajat în lucrarea Sa, fapt ce i-a mîngiat și bucurat viața. Ferice de cei statornici și neșovăielnici în credință, căci roade binecuvîntate vor culege.

Vlad Maria, soția pastorului-pensionar Vlad Florea și membră a comunității Tr. Măgurele, a adormit în Domnul avînd vie în inima sa speranța întîlnirii cu El. Încă din tinerețe s-a hotărît pentru Dumnezeu urmînd și absolvind cursurile Seminarului Teologic A.Z.S. Avînd un caracter nobil și fiind o bună și demnă credincioasă a bisericii, a fost o bună pildă de urmat și va rămîne astfel pentru toți cei ce au cunoscut-o. Căci „femeia care se teme de Domnul va fi lăudată... ea este îmbrăcată cu țârie și slavă iar faptele ei s-o laude la porțile cetății“. Prov. 31,30-31.

La vîrsta deplinei bărbății, fr. **Roșu Mircea** adoarme în Domnul în urma unei grave și neîndurătoare suferințe. Născut la 17 aprilie 1942 în familia fr. Gheorghe Roșu din Alexandria, încheie legămîntul credinței și nădejzii sale în 25 aprilie 1960. Din 1965 se stabilește în Plo-

iești, căutînd să trăiască în mijlocul frățietății din Comunitatea Ploiești, ca și în familie, experiența unei plăcute vieți spirituale.

Suferința și moartea pune capăt vieții sale, îndurerînd familia, încredințat însă că Domnul Dumnezeu va rosti și-n dreptul său la ziua răsplătirii finale : „Bine rob bun și credincios, intră în bucuria stăpînului tău“.

Mai amintim cu această ocazie și pe următorii membri ai bisericii noastre care au trecut la odihnă :

Fr **Grigore Văraru** din com. Rediu-Tătar, jud. Iași ; **Boașcă Dumitru** din com. Putineiu, precum și surorile **Dascălu Floarea** din com. Pîlu, **Simion Maria** din com. Meri Petchi și **Cojocaru Rarița** din com. Movila.

Toți aceștia precum și mulți alții neanunțați și nementionați în această rubrică, prin viața lor consacrată lui Dumnezeu și slujirii aproapei, prin experiențele credinței și exemplul lor demn de urmat, au adus onoare bisericii noastre cît și societății. Fie ca plăcuta lor amintire și viața credinței lor să constituie un permanent îndemn spre cer pentru întreaga obște adventă.

„Ferice de morții care mor în Domnul, căci faptele lor îi urmează !“

Redacția

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din : D. Popa, redactor-șef ; Oct. Coconcea, secretar de redacție.

*Membrii : N. Popescu, N. Dumitrescu și C. Toma
Redacția și Administrația :*

București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65